

Nehéz évek után új lendülettel

A közszolgálat gondjairól és jövőjéről tanácskozott az MKKSZ VIII. kongresszusa

Fotó: Durus Máté

Az MKKSZ Hírlevél e számában ismertetjük Kiss Péter beszédét (4. oldal), Fehér József arra elmondott reagálását (6. oldal), összefoglalást adunk a főtitkári referátumról (7-10. oldal), a beszámolót szerkesztő bizottság, a program-szerkesztő bizottság és a Pénzügyi Ellenőrző Bizottság elnökeinek szóbeli elő-

terjesztéséről (11-14. oldal), a vitában elhangzott felszólalásokról (15-23. oldal) és az azokra adott főtitkári válaszlól (24-25. oldal). A munkahelyeken hasznosítható módon – tömörítve – olvasható a kongresszuson elfogadott Program (26. oldal), és közreadjuk a megválasztott tisztségviselők névsorát is (28. oldal).

Nehéz évek után új lendülettel

A közszolgálat gondjairól és jövőjéről tanácskozott a VIII. kongresszus

Hogyan reagáljon a szakszervezet azokra a sorozatos ostromcsapásokra, amelyek a közsférát és vele az ott dolgozókat az utóbbi években folyamatosan érték? Mit mondjon az érdekképviselő a közszolgálati feladatokat változatlanul hagyó létszámcökkentésekre, a jogállási törvények megváltoztatásának arra a koncepciójára, amely az érdekegyeztetési fórumok kikerülésével készült, s amely a mostaninál jóval hátrányosabb foglalkoztatási feltételeket akar teremteni a közszolgálat munkavállalóinak? Ezekről és a közszolgálatban állás más gondjaira adandó szakszervezeti válaszlól tanácskozott 2008. május 16.-án az MKKSZ VIII. Kongresszusa Budapesten.

A kongresszus vendégei között volt *Helmut Müllers*, a Független Szakszervezetek Európai Szövetségének (CESI) főtitkára és *Cristof Wanderhoff*, a CESI

Európai Akadémiájának igazgatója. Jelen voltak a tanácskozáson több kormányzati hivatal, önkormányzati intézmény vezető munkatársai, főjegyzők, jegyzők, szakmai érdekképviselői partnerek. A meghívott szakszervezeti vezetők között foglalt helyet *dr. Szabó Endre*, a SZEF tiszteletbeli elnöke, *Varga László*, a SZEF elnöke, *dr. Kiss Sándor*, az MKKSZ volt elnöke, *dr. Bárdos Judit*, a BRDSZ főtitkára, *Brauer László*, a Honvédségi Dolgozók Szakszervezetének főtitkára, *dr. Pék Zsolt*, a Helyiipari és Városgazdálkodási Dolgozók Szakszervezetének elnöke, *dr. Agg Géza*, a Közszolgálati Szakszervezetek Szövetségének alelnöke. Meghívottként vett részt a kongresszuson *Bukta Tibor* és *Ritzl Ferenc*, az MKKSZ két volt megyei titkára, akik a beszámolási időszakban történt nyugdíjba vonulásukig aktív részesei voltak

szakszervezetünk mindennapi tevékenységének.

A küldöttek és a vendégek egyperces főhajtással tisztelegtek az utóbbi években elhunyt *Patonyi Ferenc*, szakszervezetünk Komárom-Esztergom megyei titkára, *Richweisz Ferenc*, az MKKSZ Békés megyei titkára, az Országos Választmány tagja, és *dr. Bozsó Péter*, Jász-Nagykun-Szolnok megye főjegyzője, szakszervezetünk több cikluson keresztül volt elnökségi tagja emléke előtt.

A kongresszust megtisztelte jelenlétével és felszólalásával Kiss Péter, a Miniszterelnöki Hivatal vezető miniszter, aki azonban egyéb kötelezettségei miatt csak a tanácskozás elején tudott részt venni. Ezért rendhagyó módon, az ő felszólalásával kezdődött a kongresszus. Rövid beszédében a miniszter a közszolgálatban dolgozókat érintő több fontos kérdéstről szólt.

Önkritika a kormány nevében

Kiss Péter beszéde

Tisztelt Kongresszus!

Először is köszönöm a meghívást a kongresszusra. A meghívás is és természetesen az ittlétem is azt akarja – azt hiszem kölcsönös szándékból – demonstrálni, hogy fönn akarjuk tartani és meg akarjuk erősíteni azt a tárgyalásos együttműködést, amely úgy hiszem, hogy mind a kormányzati tárgyaló felet, mind pedig a szakszervezetet, a szakszervezeti tárgyaló delegációkat hitelesítette az utóbbi években. Nem egy vitánk volt az elmúlt időszakban arról, hogy miként helyes a közszolgáltatásokban is érvényre juttatni azt a közkeletű követelményt, amely joggal veti fel, hogy prioritást a közszolgáltatásokkal szembeni követelmények meghatározásánál az kapjon, aki igénybe veszi ezeket a szolgáltatásokat. Hogyan lehet ennek úgy érvényt szerezni, hogy ez ne a közszolgáltatást nyújtók akarata ellenére történjen, hanem általuk és velük együtt menedzselve. Ennek a kihívásnak csak részben sikerült megfelelnünk az elmúlt években, ezért a kormány nevében is önkritikát kell gyakorolnom.

De a kihívás társadalmi elfogadtatásában, érvényre juttatásában, szakmai javaslatainak hétköznapi életbe átvitelében nagyon komoly együttműködés alakult ki a szakmai szakszervezetek és a kormányzati kezdeményezők között. Mondhatnám, ha más volna most az ezzel kapcsolatos társadalmi légkör, akkor itt e területen valójában egy reformelkötelezett együttműködés alakulhatott volna ki. Nemcsak illetlen, hanem hazug is lenne reformellenesnek beállítani szakszervezetüket e tárgykörben. Akkor ugyanis, amikor az MKKSZ ezeknek az átmeneteknek az emberek, az ott dolgozó emberek számára elfogadhatóbbá tétele érdekében lépett fel, és amikor velünk tárgyalások útján kompromisszumokat kötött arról, hogyan lehet ezeket a közszolgáltatást igénybe vevők érdekében szükséges változásokat úgy érvényre juttatni, hogy a közszolgáltatást végzők számára is biztosítani lehessen az elemi stabilitás feltételeit az átalakítás során.

Azt kell mondanom, hogy ezt minden konfliktus ellenére is összességében sikerült közös munkával megvalósítani. Ezért köszönettel tartozom Önöknek. Köszönettel tartozom a köztisztviselői karnak, a közszolgálatban dolgozóknak és ezt a kart képviselő szakszervezetnek. Azt gondolom, hogy ez az ország érdekét szolgáló felelős magatartás. Noha nyilvánvalóan mindannyiunkat sok korábbi vita tapasztalata fűt, amikor egy-egy újabb tárgyaláson leülünk, és ha kell, akkor komoly konfliktus árán is megpróbáljuk a saját nézőpontjainkat érvényesíteni, de ezeknek a tárgyalásoknak az alaphangulata — a mostani eredményekből is látszóan — mindig arról szólnak, hogyan lehet egyszerre segíteni a szolgáltatást közvetítők és a szolgáltatást igénybe vevők érdekeinek megvalósítását.

Szeretnék a hozzászólásomban néhány olyan ügyet szóba hozni, amelyek nem egy ünnepi hozzászólás keretébe tartoznának, de gyakorlatiasak és a későbbiekben segítik a közös munkánkat.

1. Az első a **bérekérdések**. A kormány állja a szavát, amit a szakszervezetekkel kötött megállapodásban rögzítettünk, hogy 2008-ra a reálkeresetek e körben is szinten tudnak maradni. A hivatalosan prognosztizált inflációs előrejelzések okán a kormány korrekciós bérlolitikai intézkedést tervez 2008-ra. Az erre vonatkozó tárgyalások világossá tették, hogy ez révbe juttatható, és hogy megfelelő eredménnyel zárható.

Olvasom a beszámolóban: az MKKSZ maga is harcolt a 13. havi illetmény hagyományos módon való fennmaradásáért és sikernek tekinti, hogy egy átmeneti időszak után újra képesek vagyunk visszatérni ahhoz, hogy a 13. havi illetmények ismét a tárgyév végén kerüljenek kifizetésre és ne legyenek részei aktuális bérlolitikai intézkedéseknek. Tudjuk jól, hogy a megelőző időszak e tárgykörben született változásait a kényszer szülte. Az a közös szándékunk, hogy a változásokból adódó konfliktusokat ezzel a lépéssel is tompítsuk. Ezért tehát elvileg is helyesnek tartom és egyetértek azzal, hogy 2009-től kezdődően visszatérjünk a régi rendszerhez, amely szerint a 13. havi illetményeket az adott év végén fizetik ki.

Van-e mód arra, hogy a következő évekre — más kérdésekkel összefüggésben — előre meghatározzuk a bér alakulásának módját, mértékét. A kormány nevében ezzel kapcsolatosan is szeretném a nyitottságomat kifejezni. Önök azt mondják egyik vitairatukban, hogy jó tárgyalási alap lehetne a *mindenkori gazdasági növekedés felének megfelelő reálkeresetemeléssel* összekötni ezeket a középtávú terveket. Én azt mondom, hogy tárgyalási alapnak ez jó kiindulópont a későbbiekre, nemcsak a közszférát tekintve.

2. A második dolog, amit szeretnék szóba hozni, a **létszámkérdések** a közszférában. Úgy kérdezik, hogy lesznek-e további elbocsátások? Kell-e számolni bizonytalansággal ebből a szempontból? Rendelkezésre áll-e majd az a kapacitás, emberi erőforrás, amely a nívós, színvonalas közszolgáltatások biztosításához elegendő, és amely alkalmas arra is, hogy akik végzik ezt a közszolgáltatást, a normál munkaidőben egy elvárható erőfeszítés mellett, jó színvonalon legyenek képesek ellátni a feladatukat. Én azt gondolom, hogy ezek jogos felvetések. Ezért szeretném világossá tenni: *2006-2007-ben a létszámstruktúra átalakítása a kormány szándékai szerint lezárult*. Ebben az értelemben tehát új, átfogó kezdeményezéssel sem erre az évre, sem a következő évre nem kívánunk élni. Szeretnénk ugyanakkor a *belső arányok finomításán szakmai munkával és az érdekképviseletekkel konszenzusra törekedve tovább haladni*. De már a 2008-ra vonatkozó költségvetési és egyéb törvényi keretek is világossá teszik, és a bér-

megállapodás egyik pontja külön is kimondja: „Az OKÉT szakszervezeti és kormányzati oldala egyetért abban, hogy a központi forrásból, a közszolgálatok teljes körére biztosított 2008 évi illetménynövelés nem lehet indoka létszámcsökkenésnek.” Ami önmagában is jelzés az intézményt fenntartók felé, hogy mi a közös kormányzati és szakszervezeti szándék. 2009-re pedig sem központi, sem önkormányzati igazgatási körre nem tervez ilyen típusú változást a kormányzat. Ugyanakkor rögtön szeretném mindehhez hozzátenni: mind a közgazgatás modernizációja, mind pedig a tolvajnyelven 2011, tehát az Európai Unió 2011-es magyar elnöksége nagy minőségi kihívást jelent majd a kar számára.

3. Ami a **közgazgatás modernizációját** illeti, természetesen egyre inkább az ügyfeleknek nyújtott szolgáltatások fejlesztésére törekszünk. A szolgáltató és ügyfélcentrikus szemléletmód, közszolgáltatás, közgazgatás megteremtése, ennek erősítése áll szándékunkban, mert természetesen egyre alkalmasabbá akarunk válni az európai tagállami működés követelményeire.

Most ebből a követelményrendszerből a szembejövő átlagosnál jóval nagyobb kihívást jelentő feladatkör a 2011-es magyar EU-elnökségre való felkészülés. Ez 2007-ben már megkezdődött, de ahogy közeledünk 2010-hez, egyre intenzívebbé válik a felkészülés e területen. Köztudott, hogy a soros elnökségben való résztvevők körét kormányrendelet határozta meg az alábbiak szerint. Az elnökségi stáb – amelynek feladata az Európai Unió Tanácsának előkészítő szerveihez kötődő bizottsági és egyéb munkák tartalmi előkészítése és koordinációja – az elnökségi feladatokat ellátó ügykezelők és az ügymond dossziéfelelősöknek a hármasa fogja jelenteni az Európai Unió magyar elnökség teljes stábját. Az elnökségi stáb tagjainak a kiválasztása kormányrendeletben meghatározott módon elkezdődött. Az első körre – az elnökségi stábra – a tárcák már megtették személyi javaslatukat. Mintegy 800-850 tisztségviselővel kell számolni ebben a körben. Nyilvánvaló, hogy a 2009. évi költségvetésben már indokolt lesz az esetleges létszámbővítési és helyettesítési szükségletet központilag tervezni.

Az ügykezelői kört illetően külön kiválasztási eljárást magunknak sem írtunk elő. Alapvetően természetesen a tartalmi feladatok háttérét kell biztosítanunk az ebben résztvevőknek. A harmadik kör a dossziéfelelősöké, akik az elnökség napi-rendjén szereplő kérdésekhez kötődnek. A becsült létszámuk 350-400 főt jelent majd. Itt megint csak kifejezetten a szakmai kötődés, hozzáértés, az ügy jellege az, amely meghatározza a részvétel lehetőségét.

Az elnökségi stábben dolgozó ügykezelők és dossziéfelelősök körében természetesen külön kormányrendelet szabályozza majd a képzést, a külön forrásokból finanszírozandó plusz képzést, az erre a feladatra való felkészülést, másrészt pedig az elismerés, az anyagi elismerés pótlólagos módját.

A kiadási többletek a 2009-2011-ben jelentkező tételes feladatok súlyához igazodnak majd. Ezeket természetesen a magyar költségvetés állja. Mivel a soros elnökségi feladatok

ellátását természetesen elsősorban a központi közigazgatástól, a központi közigazgatásban felhalmozott tudásból várjuk, ezért a kiválasztás alapvetően rájuk koncentrál, de nyitott a közigazgatás más szerveinél dolgozók számára is. Az ezzel kapcsolatos feladatok kormányzati irányítása szakmai értelemben egy ponton, egyébként pedig két minisztérium, a Külügyminisztérium és a Miniszterelnöki Hivatal kezében van, az operatív feladatok végrehajtását pedig a Kormányzati Személyi Szolgáltató és Képzési Központ végzi el.

Azért is beszéltem e kérdéskörrel hosszabban, mert talán megérthetően a közigazgatási kar, a közszolgáltatást biztosítók számára és a közvélemény számára is a legkézenfekvőbb szakmai kihívást az Európai Unió oldaláról éppen ez a soros elnökség jelenti. Természetesen nem kétkem, hogy a hétköznapi napokban a társadalom zöme számára inkább csak eseményeket, az esetek túlnyomó zömében diplomáciai aktusokat jelentenek majd az akkori jelentős döntések. A felelős közéleti szereplők számára viszont a nemzeti érdekek képviselőinek komoly esélyét, európai betagozódásunk és felzárkózásunk gyorsító pontját. Azt hiszem, az a normális és helyes, ha a hétköznapi európai tudata, a schengeni határoknak a keleti határokhoz átkerülése, a későbbiekben majd az eurózónához csatlakozás a társadalom, az emberek hétköznapijait sokkal jobban meghatározza az Európai Unióhoz tartozás érzését illetően, mint az Európai Unió soros elnökségének ellátása. Mégis ezek az elnökségek éppen az ilyen típusú döntéseket tudják előkészíteni, felgyorsítani, az Unió irányszabását, irányítását tudják egy-egy, ha csak kis szögben is, de eltéríteni a korábitól. Nyilvánvalóan azok ízléséhez közelállóan, akik a soros elnökséget éppen gyakorolják.

4. Szeretném megerősíteni, hogy a következő években is **az Önök partnereként** kívánunk viselkedni. Azt szeretném elérni, hogy miközben a közigazgatásban és a közszolgáltatásban a korábitól hatékonyabban és erősebben megjelennek a mérés, a monitoring, a teljesítmény-elismerés új, korábban csak a versenyszférában ismert elemei, aközben ezt olyan módon legyünk képesek adaptálni ebben a körben, amilyen módon ez valóban segít, amilyen módon ez harmonikusan érvényre juttatható. Nem akarunk egyfajta néptanítói lendülettel akkor is eredményt elérni, ha annak az ügynek konkrétan nincsen elfogadható, valóságos eredménye. Ami nem befogadható, azt hiszem, nem is tud hasznossá válni. A konkrét területeken is érvényre kell juttatni azt az általános tanulságot, amit az első két év kormányzása általában jelent mindannyiunk számára. Többet ér valamivel kevesebb, ámde érvényre jutó kezdeményezés, mint hat, érvényre nem jutó, ámde asztalra tett bátor javaslat. Ezért szeretném itt is jelezni: úgy lehetséges ezt a közösen szerzett és megtapasztalt eddigi másfél, két éves rutint immáron érvényre juttatni a gyakorlatunkban, hogy ez az egyes ügyekben, például a közszolgálat intézményrendszerének átalakításában is megpróbálja bejárni a konszenzuskeresés útjait.

Nem általában akarunk párbeszédet folytatni, hanem a konkrét fontos ügyekről. Ezért is vállaltuk azt, hogy a **státuször-**

vényt illetően, tehát a közigazgatás intézményeit illető átalakító szabályozásokban, alapvetően olyan módon és olyan kezdeményezésekkel megyünk előre, amelyekben meg lehet teremteni a résztvevők támogató háttérét is.

A státusztörvény kapcsán tehát úgy fogunk előrelépni a következő időszakban, hogy az ne váltson ki a munkaviszonyokat, azok megváltoztatását illetően plusz bizonytalanságot. Sokkal inkább adjon nagyobb lehetőséget a teljesítmény elismerésének, biztosítson több teret a rugalmasságra, ugyanakkor senki ne érezze a biztonság elkopását. Ne adjon kiskaput ahhoz,

hogy tömegesen lehessen a korábban szerzett jogokat megsemmisíteni vagy veszélybe sodorni. Értjük ezt az álláspontjukat, közvetítették a szakszervezet vezetői több hivatalos és informális beszélgetésen is, és ehhez fogjuk tartani magunkat.

Szeretném, ha ezekben az ügyekben világos mandátumot adnának a vezetőiknek, mert akkor rendes vitákat tudunk majd erről folytatni. Erre biztos ígéretet tudok tenni. És arra is, hogy az MKKSZ-t, amely az elmúlt évtizedekben korrekt partnere volt a kormánynak, hasonló partnerként kezeljük a következő időszakban is.

Fehér József reagálása a miniszter szavaira

Engedjék meg, hogy néhány gondolat kapcsolódjak a Miniszter úr által elmondottakhoz. Mindenek előtt a köszönet gondolatát szeretném kifejezni. Köszönjük Miniszter úr, hogy elfogadta a meghívásunkat a kongresszusra és köszönjük, hogy többnyire választ kaptunk azokra a kérdésekre, amelyeket a dokumentumainkban direkt módon, vagy indirekt módon megfogalmaztunk.

A mondandó második gondolata a hogyan tovább? Én azt tudom mondani, Miniszter úr, hogy **mi azok leszünk, akik vagyunk**. Kiszámítható, megbízható szociális partnere a kormánynak. Azért nem mondom, hogy konstruktív partnere, mert ez kicsit emlékeztet a konstruktív ellenzékre és gondolom, hogy most a kormánynak ellenzékéből van elég, úgy hogy most egy újabb ellenzéki szerepre nem jelentkezünk. De **az együttműködésünk alapállása mindig is a kritikus alapállás**, hisz mi mindig azt nézzük, hogy a tervezett intézkedések a munkavállalók szempontjából mit jelentenek. Igen Miniszter úr, a közszolgálatnak, vagy a közigazgatás-

nak azok a legfontosabb problémái, amiket Ön említett: a *bér- és kereseti viszonyok, a létszámügyek, a közszolgálati intézményrendszer működése, és 2011*. Én azt gondolom, hogy ebből a négy témából háromban biztos, hogy nincs közöttünk elvi különbség.

1. Örülünk annak, hogy Miniszter úr is megerősítette: *mind a 2008-as, mind a 2009-es évre érvényes az a sztrájkmegállapodás*, amiért nagyon sokat kaptunk az itt jelenlévőktől is. De azt kell mondanom itt a kongresszus színe előtt, hogy *eddig a sztrájkmegállapodás minden betűjét, minden pontját betartotta a kormány*. Bízom benne, hogy be is fogja tartani.

2. A másik kérdés a *közszolgálati intézményrendszer átalakítása*. Igen, úgy van, ahogy Miniszter úr idézte: *ezzel kapcsolatban voltak, talán vannak, meglesznek is viták*. Mi elkötelezettjei vagyunk annak, ami 1992-ben indult Magyarországon: az európai szintű közszolgálatnak. Ennek alapértékeit továbbra is őrizni kívánjuk.

3. *2011*. Részt kívánunk venni a mun-

kában, részt kívánunk venni a felelősségben. Tehát ha azt mondtam, hogy együttműködő partnerként jelentkezünk, akkor erre ez kifejezetten nyomatékosan érvényes.

4. És maradt a negyedik téma, a *létszám*. Örülünk annak, Miniszter úr, hogy a kormány befejezte a létszám-intézkedésekkel kapcsolatos lépéseit. Azt gondolom, hogy most mi is egy kis szünetet tartunk. De kérem, hogy ne tekintsen minket elégedetlennek, ha esetleg azt fogjuk mondani rövidesen — talán egy-két hónapon belül, — hogy **mi a létszámügyeket újra akarjuk tárgyalni**. Mert napjainkban, amikor a közszolgálat intézményeinél átlagosan 9-10 óras a munkanap, akkor a létszámokkal is lehet valami gond. És **nem a csökkentésről, hanem a stabilizálásról, a létszamszerkezet átalakításáról és ki merem mondani, néhány helyen esetleg a létszám növeléséről is kell tárgyalni**.

Köszönjük, Miniszter úr, hogy ezeket így csokorba szedve lényegében megválaszolta. Mi még a tanácskozás során várhatóan ezeknek a részleteiről is fogunk vitatkozni. De azt gondolom, hogy ennek alapján mondhatom azt, amit Ön az utolsó gondolatában említett: *az MKKSZ — az elmúlt másfél évtizedben mutatott gyakorlatának megfelelően — valóban kiszámítható, konstruktív, nem csak nemet mondó, hanem javaslatokat, kezdeményezéseket tevő szociális partnere lesz a kormánynak*. Ennek szellemében kívánjuk a mai kongresszus munkáját is folytatni.

Köszönjük, hogy eljött hozzánk.

Fotó: Durus Máté

Fehér József referátuma

(Rövidítve)

A négy évvel ezelőtti kongresszusi referátumunkban a tömörített helyzetértékelés így hangzott: „a rendszerváltás óta eltelt közel másfél évtized egészét tekintve – a közalkalmazottak és a köztisztviselők 2000-2004 évi, tehát össze-

sen négy évi keresetemelkedésének mértékét, a kereseti arányok növekedését, a foglalkoztatási feltételek alakulását értékelve azt mondhattuk 2004-ben, hogy a legeredményesebb kongresszusi ciklus volt mögöttünk.”

És mit mondhatunk ma 2004-2008 közötti négy évről? Szigorú tény, hogy az elmúlt négy év minden kétséget kizáróan az eddigi legellentmondásosabb és összességében a legnehezebb négy év volt. Az általunk képviselt közalkalmazottak, köztisztviselők (és egyre nagyobb számban közszolgálatban dolgozók, de nem közszolgálati jogviszonyban foglalkoztatott munkavállalók) többször megfogalmazták: indokolatlan, aránytalanul súlyos az a teher, amellyel munkáltatójuk az állam, a kormányzat „megtisztelti” kollégáinkat. Gondoljuk csak végig, **bérbefagyasztás, létszámcsökkentés, a közszolgálati törvények jogintézményeinek** a munkavállalók szempontjából hátrányos **átalakítási szándéka**, és (a kormányzati kommunikációban egy ideig masszívan jelenlévő) **morális megbélyegzés!!**

Mai tanácskozásunk fő rendeltetése az előretételezés, a jövő tervezése. A mögöttünk hagyott négy évre elsősorban a tanulságok és az okulás érdekében indokolt visszatekinteni. Ön-elégültség nélkül, itt közösen mondjuk ki: **az MKKSZ sikeres volt** még akkor is, ha ez nem minden tekintetben azonos az eredményességgel, de a siker ellentétét, a kudarcot mi nem az eredménytelenségben látjuk. Kudarcnak az tekinthető, ha meg sem próbálunk valamit. Ilyen pedig nem volt! Az elmúlt négy év során az MKKSZ alapszervezetei, területi szervei, országos szakmai tanácsai, országos vezető testületei és talán nem tűnik öndícséretnek, ha azt mondom országos tisztségviselői reagáltak, rámozdultak szinte minden olyan témára, helyzetre, válaszoltak minden olyan kihívásra, ami az általunk képviselt munkavállalók életkörülményeit, munkafeltételeit érintették.

Jóleső érzéssel állapíthatjuk meg, hogy az MKKSZ tagságának döntő többsége, (sőt munkáltatói partnereink egy része is) értékeli erőfeszítéseinket. Elismerik képviselőletünk szakmai színvonalát, az elért eredményeket értéként kezelik. És nem kell megsértődnünk, ha szinte mindenhol megfogalmazódott, **hogy mindez nem elég!** Nem tekintik tartósan értékként eredményeinket, hiányolják a stabilitást, számonkérlik rajtunk a garanciákat.

Referátumom **első** gondolatkörében nagyon röviden megpróbálom bemutatni, hogy milyen szerepet vállaltunk, vállalhattunk a közszolgálat modernizációjában, hogyan viszonyul-

tunk, viszonyulunk, a közszolgálat, a közigazgatás reformjaihoz. **Második témaként** villanásszerű értékelését adnám érdekvédelmi tevékenységünk gerincét képező munkánknak, amelyet a bér- és kereseti helyzet javítása, a foglalkoztatási biztonság érdekében végeztünk. És **harmadik** témaként belső helyzetünk elemzésére térek ki.

I.

Az első téma kapcsán megkerülhetetlen az ország jelenlegi helyzetének, (mondhatnám politikai, közéleti helyzetének) vizsgálata. A közszolgáltatások egyik jelentős, (ha nem a legjelentősebb) szektora, az egészségügy átalakítási folyamata a társadalmi indulatokat forrpontra hevítette. A meghirdetett reformokkal szembeni ellenérzések változatos formában törtek felszínre. A népakarat végeredménye az, hogy 18 évvel a rendszerváltás után **tömeges méretű a gondoskodó állam tartósításának vágya**. Figyelmen kívül hagyott tényező, hogy az ehhez szükséges források rendelkezésre állnak, vagy nem.

Joggal vetődik fel a kérdés, hogy ilyen társadalomlélektani viszonyok között, továbbá az egzisztenciális, valamint a műveltségi színvonal egyre feszítőbb polarizálódása, valamint a konfliktusokra hajlamosító ingerküszöb egyre alacsonyabb szintje mellett **mekkora esélye van a reformkormányzásnak?** Mik a lehetőségei, a perspektívája az olyan kormányzásnak, amely reformkormányként, bátor kormányként nevezte önmagát, koalíciós alapon, de neoliberális platformon akart keresztül vinni nagy horderejű változásokat. Kritizálható előkészítettségi fokon, rapid módon siettetve, roppant ügyetlenül kommunikálva, ráadásul **a végrehajtásra rendelt államapparátus szervezeti és személyzeti kapacitását legyengítve tette mindezt**. Miközben a költségvetésből, a szociális célú kiadásokra évről-évre többet költ, nyugdíjakat emel, segítyezi a rászorultakat, gázarat kompenzál, stb. a társadalomban a plebejus ihletésű, pejoratív szemléletűség terjedésével ezek a juttatások és támogatások bagatellizálódnak még azok körében is, akik ezeknek haszonélvezői.

Vélhetően ennek is tulajdonítható, hogy a rendszerváltozás utáni években társadalmunk fokozatosan érkezett el oda, hogy az elégedetlenség különböző formái fokozatosan összeadódtak **és napjainkban nincs**, vagy alig van **olyan állampolgári csoport**, társadalmi réteg, **amely** valamilyen okból és mértékben **ne érezne elégedetlennek, vagy vesztesnek magát**. Ilyen körülmények közepette rendkívül nehéz sikeres és eredményes érdekképviseleti munkát végezni.

Ebben a bonyolult környezetben alapértékeink következetes érvényesítése segíthet minket. Ezek közé soroljuk **párt-politikai semlegességünket**. A pártoktól függetlenségünket a rendszerváltás óta követett gyakorlat igazolta. Semmi okunk arra, hogy ezen változtassunk.

Alapvető jelentőségű és a jövőben is iránymutató legyen

számunkra a **tárgyalások elsőbbsége, a megállapodásokra törekvés.** (Csak zárójelben jegyzem meg, hogy 2000-2004 között, tehát az elmúlt ciklusban az MKKSZ négy kormány-szintű és kilenc tárcaszintű megállapodás aláírója volt. Az elmúlt négy évben egy kormány-szintű megállapodás és három tárcaszintű megállapodás részesei voltunk.) Továbbra is a megállapodásokra törekszünk, de nem zárjuk ki, hogy tárgyalási pozícióinkat a rendelkezésre álló törvényes eszközökkel erősítjük. Így tettük ezt az elmúlt négy évben is, igaz sztrájkot nem szerveztünk, de működött három OSZT szintű sztrájkbizottság, és az MKKSZ Sztrájkbizottsága oroszánrészt vállalt a 2007 januári-februári országos közszolgálati sztrájkbizottság munkájában és részt vettünk minden országos, illetve SZEF szintű demonstráción.

Ellentmondásos helyzetünket már megszoktuk. Miközben az MKKSZ tagsága, sőt a vezető testületek tagjai nagyobb harcosságot, több keménységet igényelnek tőlünk, a másik oldal, a munkáltatói partnerek, a kormányzati képviselők számára pedig túl markánsak vagyunk, kemény stílusban nyilatkozunk, sőt egyesek szerint agresszívnek minősülünk.

Ami a **reformokat** illeti, az biztos, hogy a közszolgálati munkavállalók érdekét a reformkonceptiók kidolgozói nem vették figyelembe. Pedig lett volna számos jobbító szándékú javaslatunk. Mi is egyetértünk a célokkal. De csak úgy tartjuk megvalósíthatónak azokat, ha a közszolgáltatásokat nyújtó munkavállalók **nem megalázzottak, az elbocsátás rémétől megfélemlítettek**, a hatalmi és munkáltatói arroganciának kiszolgáltatott szereplői ennek a folyamatnak, hanem **a változásokra nyitott**, jó munkahelyi környezetben, kiegyensúlyozott körülmények között, modern infrastrukturális feltételek mellett dolgozó **megbecsült munkavállalók!** Korábban is azt mondtuk és ma is biztosan állíthatjuk: **nem lehet eredményes a reform, ha azt a végrehajtásban érintettek, a munkavállalók nem támogatják**, ha az érdemi közreműködésük abban nem biztosított. Úgy látjuk, még mindig nem késő változtatni ezen.

Közhelynek tűnik, hogy a közigazgatás döntései és annak hatásai átszövik a mindennapi életet. Nem túlzás azt állítani, hogy **a közigazgatás megítélését a lakossági ügyintézés színvonala határozza meg.** Az elégedett ügyfélhez az ügyfél-forgalom döntő többségét bonyolító önkormányzatokon, illetve azok ügyfélszolgálatán keresztül vezet az út. Emiatt elengedhetetlennek tartjuk az **e körbe tartozó munkavállalók intézményes és rendszeres továbbképzését, felkészítését.** Az országos szinten tapasztalható kedvezőtlen folyamatok megfogalmazása érdekében kezdeményezzük, hogy **módszertani anyagokkal segítsék elő a különböző ügyfélszolgálati irodák országos továbbfejlesztését**, valamint az ügyfélbarát ügyintézési módszerek és ügymenetek elterjedését.

Sajnálatosnak tartjuk, hogy nem halad előre a Közigazgatási Ügyfélszolgálati Charta kormányprogramban meghirdetett bevezetése. Pedig szívesen támogatnánk. Épp ezért tartjuk fontosnak és e helyről kezdeményezzük, hogy **valamennyi hivatalban vezessék be az un. ügyfélvédnöki rendszert.** Az ügy-

félvédnök feladatkörébe tartozhatna az ügyfélfogadást érintő kérdések és panaszok kiemelt kezelése. Mindez azért lenne elengedhetetlenül fontos, mivel az e körbe tartozó kérdésekben ma a hivatalokban intézményesen és a fentieknek megfelelő keretek között nem foglalkoznak. Nincs rá kapacitás!

Azt is látjuk, hogy az állampolgárok ügyeinek intézését sok esetben az idejét múlt, felesleges jogszabályi előírások nehezítik. A felesleges bürokráciát, **a túlszabályozást nem a jogalkalmazótól, az ügyintézőtől kell számonkérni, hanem a jogalkotótól.** Az un. dereguláció, tehát a fölösleges és indokolatlan szabályozások megszüntetése tekintetében nagyon kevés, szinte semmi nem történt az elmúlt két-három évben. Épp ezért az MKKSZ **egy deregulációs kezdeményezést fog eljuttatni még az idén a kormány illetékeseihez.**

Szintén ehhez kapcsolódva **tervezzük egy szakmai, módszertani, monitoring rendszer intézményes létrehozását**, amelynek közvetlen célja, hogy a kormányzat illetékes szervezeteit kellő időben tájékoztassuk az új szabályozások hatásairól, tapasztalatairól és az esetleges korrekciókkal kapcsolatos érdemi javaslatainkról.

A fentiekkel csak jelezni szerettük volna, hogy felelős érdekképviselőként **elkötelezettjei és támogatói vagyunk a közszolgálatok, a nemzeti közigazgatás dinamizálásának és megújításának.** E folyamatban rendkívül fontosnak tartjuk azt, hogy a **szociális párbeszéd** e tematika és törekvések keretei között újuljon meg és töltődjön fel érdemi tartalommal. Kezdeményezéseink is az e körbe tartozó célkitűzések megvalósítására irányulnak. Mindezek megfelelő alapot képeznek azon továbblépéshez, amely **a 2011 első félévében megvalósuló soros magyar EU elnökséghez kapcsolódik.** Ennek igen hangsúlyos elemét kell hogy képezze a szociális dialógus közigazgatásban történő érvényesítése, mivel ez valamennyi soros elnökség alatt egyre kiemeltebben jelenik meg. Erre figyelemmel **kezdeményezzük**, hogy a soros elnökségre történő felkészülés folyamatában **a közszolgálat, a közigazgatás területén működő szakszervezetek is kapjanak bekapcsolódási lehetőséget és közösen teremtsük meg ennek intézményes kereteit.**

II.

A referátum második témája a munkahelyek védelme, a munkavállalók egzisztenciális biztonságának növelése, a bérfelzárkózás, egyszóval az életminőség. A közelmúltban az egyik kutatóintézet hozta nyilvánosságra elemzését és azt közölte velünk, hogy **a közszféra 2007 évi átlagkeresetének reálértéke pontosan megegyezik a 2000 évi keresetek reálértékével.** A különböző összehasonlítások és elemzések mind-egyike egyértelműen mutatja, hogy a közszféra munkavállalóinak döntő többségét, közel 80 %-át jelentő diplomások bérszínvonala több mint 17 %-kal marad el a vállalati szféra diplomásainak bérszínvonalától.

Az általunk képviselt munkavállalói körben **ma a legnagyobb feszültséget a középfokú végzettségű köztisztviselők tartatatlanság alacsony díjazása jelenti.** Nem azt akarom mon-

dani, hogy a felsőfokú végzettségű közigazgatási dolgozók, vagy a közalkalmazottak túl lennének fizetve. De az önkormányzatok hivatalaiban, a kincstárban, a földhivatalnál, a munkaügyi központokban, a környezetvédelmi felügyelőségeken dolgozó 50 év körüli, középfokú végzettségű kolléganők átlag napi 9-10 órai munka után járó **havi nettó 75-80 ezer forint fizetés már-már megalázó**. Nem mondhatunk le tehát a bérfelzárkóztatásról még akkor sem, ha tudjuk, hogy a jelen időszak és a közeljövő nem túl sok sikert ígér e területen.

A bérezés kapcsán külön kell szólni a **teljesítményértékelésről**. Soha nem elleneztek, hogy a közszféra valamennyi területén a javadalmazásnak meghatározott része a teljesítménytől függjön. De sajnos azt kell mondanunk, hogy a közigazgatásban a közelmúltban bevezetett **TÉR-rendszer nem felel meg e követelményeknek**. A jogi szabályozás alkotmányosan is aggályos. Egészen biztos, hogy az un. „kötelező eloszlás” nem állja ki az alkotmányosság próbáját, mivel a köztisztviselők közötti indokolatlan és megalapozatlan különbségtétel áll fenn. A végrehajtásban súlyos anomáliákat vet fel az, hogy pl. tudomásunk szerint a mai napig számos központi közigazgatási szervnél nem állapították meg az egyéni teljesítménykövetelményeket. Felelős érdekképviselőként elkötelezettjei vagyunk egy valóban működőképes, a közszolgáltatáshoz adaptálható teljesítménymenedzsment rendszer bevezetésének, de az egészen biztos, hogy azt a TÉR nem tudja biztosítani.

Álláspontunk szerint a közszolgálati, a közigazgatási teljesítményértékelés **első szintjét** olyan mérhető követelményeknek kell képezniük, amelyek komplexen szolgálják és erősítik a nemzeti közigazgatás teljesítőképességének növelését. A teljesítményértékelés **második szintjét** a szervezetek teljesítménye képezi, amelynek kapcsán számításba jöhet az Európai Unióban már széles körben elterjedt un. CAF minőségügyi modell. A teljesítményértékelés **harmadik szintjét** az egyéni teljesítménykövetelmények kell, hogy képezzék, amelyeket a munkahelyeken a szervezeti és közigazgatási követelményekhez igazodóan kell meghatározni. Csak e három teljesítményszint rendszerszerű, egymásra épültsége biztosíthatja nemzeti közigazgatásunk teljesítményképességének erősítését, illetve megújítását.

Az életminőséget alapvetően befolyásolja a **közszolgálati pályáút** kiszámíthatósága. Európához tartozunk és ezért vetjük át a közszolgálati törvényekbe azokat az elemeket, amelyek a fejlett nyugat-európai közszolgálatokra jellemzőek. Ezért tartalmazzák a közszolgálati törvények a **kARRIER, a minőség, a felelősség** és mindenekelőtt a **törvényesség** alapelvét, azokat az alapelveket, amelyek a követendő mintának tekintett európai közszolgálatok működését is meghatározzák.

Vitathatatlan tény, hogy a **nemzeti versenyképességi stratégiák megvalósításában egyre nagyobb szerepet játszik a közszféra**. Számos tényező (és az elmúlt egy-két év magyar gyakorlata is bizonyítja), hogy **hatékony és jól szervezett közszolgálat, közigazgatás nélkül a gazdaság sem lehet versenyképes**. A 2007 decemberében elfogadott lisszaboni

szereződés Alapjogi Chartája uniós polgári alapjogként definiálja a megfelelő ügyintézéshez és a megfelelő közszolgáltatáshoz való jogot. Tehát abban vagyunk érdekeltek, hogy a nemzeti közszolgálat teljesítőképessége a jelenleginél sokkal dinamikusabb legyen. Ehhez viszont stabilitásra, a politikai zsákmányrendszer visszaszorítására, a szakmaiság erősítésére, az anyagi megbecsülés javítására és persze erkölcsi megújulásra van szükség.

Az elmúlt négy év kétségtelenül **legnehezebb témája a létszámcsökkentés volt. Ez a legfájóbb vesztesége** az elmúlt négy év érdekképviselői munkájának. **Ennek az intézkedésnek mindenki a kárvallottja**. A létszámcsökkentés semmit nem oldott meg, viszont rengeteg feszültséget keltett. Nem nyert vele a költségvetés, mert az Állami Számvevőszék kimutatása szerint legalább annyit, ha nem többet költöttek el un. „számlás foglalkoztatásra”. Ha nem is direkt módon, de ez az intézkedés is **rontotta az országos foglalkoztatási helyzetet**. A tömeges elbocsátások nem elégtették ki a több százezer fős csökkentést követelő vállalkozói lobbyt. Jeles képviselőjük a közelmúltban is újabb többszázezeres elbocsátást követelt a kormánytól. A „kirúgottak” egy része valamilyen ellátásba menekült, növelve a nyugdíjkiadásait, vagy éppen a szürke, vagy a feketegazdaságban próbál jóvedelmet szerezni.

Csak bízhatunk abban, hogy befejeződik ez a létszámcsökkentési ámokfutás, hisz 2005. június és 2008. május között közel 120 ezerrel csökkent a közszféra munkavállalóinak száma és végre stabilizálódik a létszám. A stabilitás erősítése azért is alapvető követelmény, mert a **hatékony közigazgatás egyik fontos feltétele a szakmai folyamatosság**. Biztosítani kell, hogy a magas anyagi és társadalmi ráfordítással kiképzett szakemberek gyakori cserélődése, az emberi erőforrás pazarlása kiiktatódjon, és a közigazgatást, a közszolgálatokat élethivatásuknak választók hosszabb távon is megtalálják számításukat. Ismételten **kezdemenyezzük**, hogy jogi szabályozás útján is erősödjön a kiválasztás demokratizmusa, pontosan meghatározhatóak legyenek a vezetővé válás feltételei, (tehát csökkenjen a politikai zsákmányszerzés), szűnjön meg az indoklás nélküli menesztés lehetősége, és a szabad mérlegelés alapján végrehajtható elbocsátás jogcíme.

III.

A referátum **harmadik** témájaként szakszervezetünk belső helyzetéről kívánok néhány gondolatot elmondani.

Az elmúlt két évben **sorozatosa megrendítő ütésekert kapunk, de állva maradt az MKKSZ!!!** Elvesztettük tagságunk közel egyharmadát. A tőlünk távozó tízezres nagyságrendű köztisztviselők és közalkalmazottak jelentős része nem miattunk vált meg szakszervezeti tagságától! **Elbocsátották őket**. Sokan ezt a tényt úgy értelmezték, hogy ha a szakszervezet saját tagjait sem tudja megvédeni egy elbocsátás alkalmával, akkor nem érdemes MKKSZ tagnak lenni. **Ők kiléptek!**

Mélyütésként kellett megélnünk azt a fondorlatos munkáltatói magatartást, amely sajnos nem kevés munkahelyen

volt tapasztalható. A munkáltató az **elbocsátások során elsőként a szakszervezet vezetőjét rúgta ki.** Majd nem is titkoltan, vagy csak egy kicsit konspirálva „elhintette” a munkavállalók körében: lehet választani, hogy „szakszervezet, vagy munkahely” kell? Tisztelet a velünk igen nagy számban együttműködő, az MKKSZ megyei, munkahelyi szervezeteivel érdemi partnerséget kialakító munkáltatóknak, **vannak**, sajnos nem kevesen, **olyan munkáltatók**, — megjegyzem pártsemlegesen, tehát mind a kormánypárti, mind az ellenzéki oldalon — olyanok, **akik szó szerint üldözik a szakszervezetet, megfélemlítik a munkavállalókat** és az elbocsátásokat az érdekképviselőt ellehetetlenítésére használták fel. Itt a teremben is ül legalább 6-8 olyan küldött, akinek az elmúlt 2-3 évben azért kellett megválni a munkahelyétől, mert szakszervezeti tisztségviselő volt. (Természetesen a bíróság előtt ezt nem könnyű bizonyítani, mert a létszámcsökkenés központilag volt elrendelve és az pusztán véletlen, hogy elsőként azokat a munkahelyeket szüntették meg, ahol szakszervezeti vezetők, szakszervezeti tisztségviselők dolgoztak.)

Nem kívánom saját hibáinkat, szervező munkánk gyengeségét, rendszertelen és alacsony határfokú kommunikációnk problémáit az előbb elmondottakkal palástolni. De ha a miniszterelnök úr komolyan gondolta, amit május 1-jén szakszervezeti vezetők körében mondott, — **meg kell erősíteni a helyi érdekegyeztetést**, — akkor erre kiváló alkalom lenne, ha a kormány, mint munkáltató a saját érdekeltségi körében a helyi munkáltatókat arra ösztönözné, hogy a munkavállalók érdekképviselőit partnernek tekintsék, a szakszervezet jogosítványait tartsák tiszteletben, a törvényben előírt egyeztetési kötelezettséget komolyan vegyék. Amíg nincs ilyen kormányzati elvárás és ehhez kapcsolódó komoly ellenőrzés, addig nincs miről beszélni (legalábbis a közszférában) a helyi érdekegyeztetés megerősítése tekintetében.

A közelmúltban kérdőíves felmérést végeztünk tagjaink körében a feladatellátás, a munkaszervezetek helyzete, a vezetők és beosztottak viszonya, a jövedelmi viszonyok és természetesen az érdekképviselő helyzetéről. Rendkívül tanulságos ez a felmérés, amelyre mind szakmai, mind érdekképviselői szempontból vissza kell térni. Most csak egy nagyon súlyos tanulságát említem meg. A kérdőívet kitöltő közel 1000 köztisztviselő 53 %-a, tehát **több mint a fele egyáltalán nem tudja, hogy mit, mikor, miért tesz vagy nem tesz érte az MKKSZ**, vagy egyáltalán a munkavállalói érdekképviselőt. **Ez katasztrofális.** Tudjuk, hogy nem elég jól dolgozni, azt megfelelően, célszoportokra orientáltan tudatosítani kell. És az elektronikus kommunikáció világában ez nem is olyan bonyolult. Igaz, hogy súlyos milliókat költünk hírlevelekre, rendezvényekre, más információ-továbbításra, de mégsem elég.

A jövő talán legnagyobb szakszervezeti feladataként a szinten **személyre szóló, naprakész, részletes, tematikus információ továbbítást kell megszervezni.** Mert ez lehet **mozgósító erő, ez lehet identitás növelő és mindenek előtt bizalomerosztó.**

Az MKKSZ a munkaharc intézménye, mindenek előtt az érdekképviselő a fő tevékenysége, de anyagi erejéhez és adottságaihoz mérten folyamatosan bővíteni kívánja szolgáltatásait is. Kérjük a kongresszus megértését, hogy ez csak olyan ütemben fejlődhet, amilyen mértékben erre az anyagi feltételek lehetőséget adnak.

IV.

Végül, de nem utolsó sorban, hanem talán **a nagyobb nyomaték kedvéért szólok kapcsolatainkról.** Kijelentem: minden célszerű integrációnak összeolvadásnak, egyesülésnek nemcsak hívei vagyunk, hanem kezdeményezői is. Az MKKSZ mint a közigazgatás legnagyobb szakszervezete, most programjában fogalmazza meg a közigazgatásban, közszolgálatban dolgozók egységes, vagy mondjuk azt, hogy **egy szakszervezetének létrehozását.** Bízunk abban, hogy ez a gondolat mások számára sem idegen.

Kicsit félve mondom ki, nehogy félreértse valaki, de barátkozzunk meg egy új egységes közszolgálati, közalkalmazotti, köztisztviselői szakszervezet létrehozásával. Az MKKSZ jövőre 20 éves lesz. A többi szakszervezet is kb. most jutott a „felnőtt” korba. Ne várjuk meg azt az állapotot, amikor az erővesztés olymértékű lesz, hogy többen sem fogunk annyit érni, mint most egy. Tudjuk, hogy bonyolult az egyesülés folyamata, de higgyük el, **nekünk, akik a szétválásnak is szereplői voltunk**, nekünk **erkölcsi kötelességünk a 20 év tanulságai alapján most más irányú kezdeményezéseket tenni.**

Ez persze a konföderáció-szintre is érvényes! Addig is, amíg ez a felismerés polgárjogot nyer azon a szinten, minden tőlünk telhetőt **megteszünk a SZEFE erősítéséért**, szakmai tekintélyének, társadalmi rangjának növeléséért. A SZEFE ma Magyarország legnagyobb konföderációja. Nem irreális elvárásunk, hogy **a legjobb és a legerősebb is legyen.**

Természetes szövetségesnek tekintjük az un. anyagi közszolgáltatások területén működő testvérszakszervezeteinket, így a HVDSZ-t, és a HODOSZ-t. Biztos vagyok abban, hogy együttműködésünknek még számos kiaknázatlan tartaléka van, részben a hazai, részben a nemzetközi együttműködés területén.

A nemzetközi együttműködésről azt mondhatom, hogy ez nem olcsó, de biztos, hogy megéri. Egy komoly, magára adó érdekképviselő nem engedheti meg azt, hogy lokális nemzeti keretek között működjön. Közhely, hogy **a tőke**, (de mondhatnám, hogy a közszolgálati munkáltatók köre is) **globalizálódik.** A nemzetközi együttműködés, a más országok közszolgálati érdekképviselőit megismerése az a plusz erő, az a háttér, amely rendkívül jól kamatoztatható a hosszútávú stratégiák, vagy adott esetben konkrét problémák megoldásánál. Számítunk nemzetközi szövetségünkre, építjük és ápoljuk kétoldalú kapcsolatainkat, mert **részesei akarunk lenni az európai közszolgálati szociális párbeszédnek.**

Tisztelt küldött társaim!

Kedves vendégeink!

Köszönet mindenkinek, aki az elmúlt négy évben velünk

volt, minket támogatott. Tagjainknak köszönet a hűségért, partnereinknek elismerés és nagybecsülés az együttműködésért. Négy évvel ezelőtt egyik küldött társunk az akkori munkát **viszontagságos sikertörténetnek minősítette**. Mi az elmúlt négy évet összességében küzdelmes, gyötrelmes, oly-

kor fájdalmas veszteségekkel járó, de **sikeres időszaknak minősíthetjük**. Mint örök optimista, bízom abban, hogy a most következő négy év végre minden jelző, minden minősítés és minden magyarázkodás nélkül az lesz, amit mindig is szeretttünk volna: **hiteles és sikeres!**

Gozman Józsefné szóbeli kiegészítője a beszámolóhoz

A beszámolót szerkesztő bizottság elnöke az írásos előterjesztés néhány főbb elemére utalva egyebek között elmondta: az MKKSZ VII. Kongresszusa óta eltelt időszakot átölelő tény- és adathalmaz, dokumentáció elégséges ahhoz, hogy a beszámoló széleskörű számadást adjon az MKKSZ tevékenységét bemutató tanulságos, önkritikus, reális és tényeken alapuló szakszervezet-politikai és mozgalmi történelekről. Célunk az volt, — mondta, — hogy a beszámoló ne csak a program teljesítéséről szóljon, hanem a programhoz kapcsolódó munkáról, a szakszervezeti tevékenység nyilvánosságáról is képet adjon.

Az elmúlt négy év kihívásaival kapcsolatban azt emelte ki, hogy az MKKSZ rendre reagált ezekre. Elnökségi és választmányi állásfoglalásokban utasította el a „béremelésért létszámot” megoldást. Szakszervezetünk az Alkotmánybírósághoz fordult a 13. havi juttatás jogosultsági szabályozásának hátrányos megváltoztatása, a 65 éven felüliek közszolgálati jogviszonyát megvonó paragrafus megsemmisítése ügyében, vagy a Ktv. jogbiztonságot és egyenlő bánásmódot sértő olyan módosítása ellen, mely a szakirányú végzettséget adó tanulmányok elvégzése után csak azokat sorolják magasabb fizetési fokozatba, akik tanulmányi szerződés birtokában voltak. Az MKKSZ a beszámolási időszakban többször és többféle fórumon is kérte, javasolta, hogy a közalkalmazottak is kaphassanak olyan béren kívüli juttatásokat, kedvezményeket, amelyek kiküszöbölik a közszolgálat különböző területen foglalkoztatottak közötti indokolatlan és méltatlan különbségeket.

A beszámolási időszak egészét jellemezve Gozman Józsefné kiemelte: az első két év kedvező periódusnak számít, hiszen a ciklus első felében az un. egyetemes közszolgálati törvény kormányzati elképzeléseinek kritikája eredménnyel járt. Fenntartásainkat nem a konfrontáció szándéka vezérelte, hanem annak a bizonyítása, hogy az integrált szabályozás koncepciójának megalapozatlan, személyzetpolitikai és szakmapolitikai szempontból egyaránt megkérdőjelezhető. Kodifikációs aspektusból pedig alapjában kritizálható. A ciklus második évétől a kormányzati retorikában és a változtatási elgondolásokban fokozatosan erősödtek fel azok a szándékok, amelyek — a mind gyakoribb jogszabályi módosítások révén — sajnálatos módon általában a munkavállalók jogai, érdekérvényesítési esélyei csorbítására, és az érdekképviselőt mellőzésére irányultak.

A beszámolási időszakra jellemző volt, hogy a kormány egyes képviselői a közigazgatást becsmérlő gazdasági lobbijelnyilatkozatait ismételték arról, hogy a közigazgatás rosszul működik, hogy a döntéseket végrehajtó köztisztviselők nemtörődömsége akadályozza a közigazgatás hatékony működését. Tették mindent úgy, hogy a rendszerváltozás óta egyik kormány sem vállalta fel az állami feladatok és az ehhez szükséges létszám pontos meghatározását. Beszámolóinkban tudatosan törekedtünk a közszolgálatban dolgozók becsülete melletti szakszervezeti kiállás tükrözésére, annak érzékeltetésére, hogy az érdekvédelmi szervezetek háttérbe szorítása ellenére az MKKSZ arról igyekezett meggyőzni szervezeteinket, hogy van erőnk, kitarásunk, fegyelmünk és szakmai felkészültségünk a harc megvívására, új

módszerekkel jobb pozíciók kivívására, eredmények elérésére.

Ki kell mondanunk, hogy a megújuló elbocsátások miatt a közigazgatás alkalmazottai fenyegetettségben élnek. A közszféra személyi állományának foglalkoztatási biztonságérzetét azonban nemcsak a létszámszűkítés ingatta meg, hanem a jogállási törvények garanciális elveinek és szabályainak gyengítését célzó kísérletek is. Az MKKSZ kifejezésre juttatta ezzel kapcsolatos állásfoglalását, javaslatát, azt, hogy érdekelt a feladat-alapú munkavégzésben, a szolgáltatás minőségét javító ösztönző és érdekelt-ségi módszer kialakításában akkor, ha az a közigazgatási tevékenység sajátosságainak, az eljárások jogi követelményeinek megfelel. Jogosan tiltakoztunk az olyan álláspont ellen, hogy a redukált munkaszervezetben, csökkentett létszámokkal is elérhető a több és színvonalasabb közhivatali munka. Fontosnak tartjuk és támogatjuk a teljesítményértékelési rendszert akkor, ha világos, hogy mi a cél, ha objektíven mérhető a követelmény, és a többlet teljesítményért többletforrás áll rendelkezésre.

Az elmúlt másfél évtized alatt a munka világa átalakult és ez a változás más típusú érdekvédelmi tevékenységet követel. Az érdekegyeztetés fórumai is csak akkor tudnak eredményesen és hatékonyan működni, ha mögöttük széleskörű támogatottság van. Nehezítette a tagszervezést az a félelem is, amely a folytonos létszámleépítés fenyegetettségéből fakad. A meglévő szervezetek belső életének, szabályozott működésének bemutatásával, eredményeik megjelenítésével, példát szolgáltatva kell megmozdítani a még passzív munkavállalókat. Továbbra is vitathatatlan feladat a szervezethez fűződő bizalom erősítése, a szak-

szervezeti összefogás. Ezek a feltételei akcióképességünk erősítésének. Még akkor is, ha irritál bennünket, hogy sok a potyautas. De pozitívumok is vannak körülöttünk. A beszámolási időszakban létrejött az Önkormányzati OSZT, a Prémium Évek tagozat, új alapszervezetek alakultak, de sajnos voltak megszűnők is. Vannak kiemelkedő szervezetszerű alapszervezetek és megyék, de van, ahol sok még teendőnk. Javítanunk kell tömegbefolyásunkat, munkánk nyilvánosságát.

Kiemelt szerepe volt az elmúlt négy évben a **képzésnek**, melyet a beszámoló kötet is prezentál, a témakörök megjelenítésével. Az évről-évre megrendezett továbbképzések elsősorban az Országos Szakmai Tanácsok szintjén és néhány megyében voltak kimagaslóak. De ugyanígy az információt, a szakmai és szakszervezeti munkát segítették a központilag szervezett **érdekvédelmi konferenciák** is.

Ugyanilyen fontos szerepet töltött be a **szociális alap** működése, a **sztrájk-alap**

folyamatos feltöltése, az **üdülési alap** létrehozása.

A beszámolási időszakban történt **„Tényeket és eseményeket”**, valamint a **„médiában való megjelenésünket”** kronológiai sorrendben mutatja be 208 oldalas beszámoló kötetünk. Az MKKSZ folyamatos érdekvédelmi és érdekképviseleti munkáját prezentálja ez az összeállítás. Most első alkalommal kiegészült az anyag a Megyei titkárok és az OSZT Elnökök beszámolóival, a tisztségviselők, az Országos Iroda munkatársainak fényképével. Mondhatnánk azt is, hogy a munkánkhoz adtuk a nevünket, arcunkat. A kongresszusi beszámolót szerkesztő bizottság nevében itt szeretném megköszönni az ő munkájukat. Köszönet valamennyi szakszervezeti tagnak, akik ebben a ciklusban is azon túl, hogy érzelmileg kötődnek az MKKSZ-hez,

tevélegesen is a közösség érdekében cselekedtek.

Kongresszusunkat megelőzően a Választmányunk elfogadta az **MKKSZ kitiüntetés alapítására**, a kitiüntetések és elismerések adományozásának rendjére vonatkozó szabályzatot. Ezzel még adósok voltunk a vállalt programunk szerint. A jövőben is szükség van arra, hogy a huzamosabb időn át kiemelkedő munkát végzőkre kellő figyelem irányuljon. Eddig is volt lehetőség elismerni a jubileumi években a szakszervezeti tagságot **„Emléklap”** elismeréssel. Fontos, hogy erről a helyi munkahelyi szervezetekben gondoskodjanak, tisztségviselőink legyenek erre figyelemmel.

*Az írásos beszámolót kiegészítő Gozman Józsefné e szavai után Árva János elnök nagy taps közben adta át Fehér József főtitkárnak a 40 éves szakszervezeti tagságért járó jubileumi **Emléklapot** és vele egy emléktollat.*

Tornyai Lajosné szóbeli kiegészítése a Pénzügyi Ellenőrző Bizottság beszámolójához

A Pénzügyi Ellenőrző Bizottság elnöke egyebek között elmondta: a PEB ülésein visszatérő téma volt, hogyan lehet Szakszervezetünk pénzügyi stabilitását fenntartani úgy, hogy a szakszervezeti érdekvédelmi, érdekképviseleti feladatok magas színvonalon valósuljanak meg, tagjaink számára mind magasabb színvonalú szolgáltatást tudjunk nyújtani. Ellenőrzéseinkkel a szabályszerűségeken túlmenően próbáltuk feltárni azokat a lehetőségeket, melyek a pénzügyi-gazdasági stabilitást, a likviditás fenntartását szolgálják. Javaslataink, megállapításaink is elsősorban ezt a célt szolgálták. Az ellenőrzések során mind a vezetők, mind a munkatársak segítettek munkánkat, kérdéseinkre korrekt választ adtak. A pénzügyi dokumentációt hiánytalanul rendelkezésünkre bocsátották, minden esetben biztosítva az ellenőrzés feltételeit.

Az évek során – a végrehajtott intézkedések következtében – a gazdálkodás egy takarékos, visszafogott szinten stabilizálódott. A forráshiány megszűnt, a pénzügyi helyzet kiegyensúlyozottá vált, évről-évre szolid pozitív eredményt érve el. A VII. kongresszus alapvető gazdálkodási célként határozta meg a szervezet működőképességének fenntartását, a kiegyensúlyozott gazdálkodás megtartását, az ingatlanok értékesítéséből származó bevételek megőrzését, a vagyon felélésének meg-

akadályozását, azt, hogy a működési kiadások ne haladják meg a tagdíjbevételeket, szabályszerű legyen a pénzügyi alapokra bontott gazdálkodás. A PEB vizsgálatai évről-évre ezek betartására irányultak.

Az elmúlt négy év során a VII. Kongresszuson meghatározott gazdálkodási elvek maradéktalanul teljesültek. A gazdálkodás kiegyensúlyozott, a pénzügyi stabilitás biztosított volt, likviditási gondok nem jelentkeztek. Ezek csak igen szigorú, takarékos és mindenre odafigyelő gazdálkodással valósulhattak meg. A gazdálkodásért felelős főtitkár minden esetben kereste a gazdasági-pénzügyi lehetőségeket a bevételek növelésére, ugyanakkor figyelemmel volt arra, hogy a kiadásokat a legoptimálisabb mértéken tartsa.

A pénzügyi alapokra bontott gazdálkodás meghozta eredményét, világosabbá, átláthatóbbá vált a ráfordítások összetétele. Ezáltal pontosabb információ állt rendelkezésre a szervezet céljainak megvalósítására fordított kiadások nagyságáról és szükségességéről. Az alapok képzésében 2007-ben változás következett be, mivel szükségessé vált elkülönített alapot képezni az üdültetés szervezésére, ezért az alapok felosztását a választmány megváltoztatta. A 2008.évi költségvetés már ennek a döntésnek megfelelően készült. Az alapok képzését és a felhasználását a Bizottság ellenőrizte, és működésüket szabályszerűnek ítélte meg.

A vagyon megőrzését szolgálták azok a döntések, melyek nem engedték napi működési célokra fordítani az ingatlan eladásból származó bevételt. Bizottságunk javasolta, és támogatta azt a döntést, hogy az így befolyt bevételeket kizárólagos tulajdonú üdülési célú ingatlan vásárlására lehet fordítani, illetve tartós megtakarításként kell kezelni.

Az elmúlt évek gazdálkodásáról, pénzügyi dokumentálásáról mind a PEB, mind a Választmány számára igen részletes, áttekinthető, megalapozott költségvetések, és beszámolók készültek.

Minden évben kiemelten foglalkoztunk a költségvetési tervekkel és az éves gazdálkodást lezáró beszámolókkal. A költségvetési tervek megfontolt és óvatos tervezést mutattak mind a bevételek, mind a kiadások tekintetében. A költségvetés filozófiájában évről-évre a stabilitás és a folyamatosság elve érvényesült. A négy év során valamennyi költségvetés szufficittel került megállapításra.

A költségvetési gazdálkodásról szóló éves beszámolók ellenőrzése során kiemelt figyelmet fordítottunk arra, hogy a beszámolók a valós helyzetnek megfelelően mutatják-e be a Szakszervezetünk pénzügyi, gazdasági helyzetét.

Ellenőrzéseink során megállapítottuk, hogy a beszámolók minden esetben a tényleges, valós helyzetnek megfelelő adatokat és értékeket tartalmazták. A gazdálkodás átalakítása – „az alapszerű” gazdálkodás – jelentősen megváltoztatta és célirányossá tette az MKKSZ pénzeszközeinek felhasználását, ami a jó eredmények elérését tette lehetővé.

A kiadásokat megalapozó bevételek alapvető forrása a tagdíj, és a jövőben is ez lesz a meghatározó, ezzel lehet tervezni, és a kiadásokat is ehhez kell igazítani. A tagdíj-bevételt alapvetően elsősorban a taglétszám, tagjaink keresetváltozása, valamint a tagdíjfizetés szabályainak megállapítása határozta meg. A taglétszám az elmúlt ciklusban csökkenő tendenciát mutatott az aktív munkavállalók között, annak ellenére, hogy az MKKSZ mindent megtesz a tagjaink megtartása és a taglétszám növelése érdekében. A tagdíj bevételek ala-

kulása az elmúlt időszakban a tagdíj-rendszert érintő választmányi döntés miatt kedvező képet mutatott. A bekövetkezett – nominális – tagdíjnövekedés, nem követte teljes mértékben a reálértéken jelentkező kiadási szükségleteket, így a gazdálkodás továbbra is igen szigorú takarékoskodás mellett maradhatott eredményes. A bevételek növelésére a tagdíjfizetési rendszer változtatása hozhat végleges megoldást. Az eddigi évente változó tagdíjfizetési maximum meghatározását hosszabb távon nem célszerű megtartani. Ugyanis a közszolgálati szakszervezetek körében lényegében az MKKSZ az egyetlen nagyobb taglétszámú szervezet, mely az 1%-os tagdíjfizetést felső korláttal alkalmazza.

PEB az elmúlt ciklusban kizárólag a központ gazdálkodásának vizsgálatával fejtette ki ellenőrző munkáját. Az MKKSZ gazdálkodása, bevételeinek, kiadásainak jelentős része az alapszervezetek keretében folyik, hiszen a tagdíjbevételek 49%-a az alapszervezeteknél marad. Az Alapszabály szerint a Pénzügyi Ellenőrző Bizottság az alapszervezeteknél ellenőrzést csak felkérésre végezhet. (De nem is lenne kapacitása rendszeres vizsgálatokra.) Az elmúlt ciklusban ilyen felkérés sem a főtitkár úrhoz, sem a PEB-hez nem érkezett. A kis létszámú alapszervezeteknél a csekély tagdíjbevétel mellett érdemi gazdálkodás nem is folytatható, így az érzékelhető szakszervezeti működés feltételeinek biztosítása is a központi költségvetést terheli. Hiszen csak a Központ segítségével tudnak esetenként akár segílyt is kifizetni, rendezvényeket tartani. Az ilyen kis létszámú, csekély bevétellel rendelkező alapszervezeteknél az önálló gazdálkodás értelme kérdőjeleződik meg.

A PEB elnökeként ezúton is szeretnék köszönetet mondani a bizottság tagjainak a négy éven keresztül végzett lelkiismeretes, komoly munkájukért. Köszönet illeti az MKKSZ Központi Iroda munkatársait is, és külön köszönöm Fehér József főtitkár úrnak az együttműködést, és azt, hogy megállapításainkra hatékonyan intézkedett, észrevételeinket minden esetben figyelembe vette.

Boros Péterné szóbeli kiegészítése a programtervezethez

A Programszerkesztő Bizottság elnöke egyebek között elmondta: a bizottság a javaslat összeállításakor abból indult ki, hogy ez a programjavaslat elsősorban az MKKSZ szintjén megvalósítandó, megvalósítható célkitűzéseket foglalta össze. Értelemszerűen nem tartalmazza, mert nem tartalmazhatja az egyes szakmák, vagy foglalkozási csoportok körében végzendő érdekvédelmi tennivalókat. A bizottság

nem munkatervet szeretett volna készíteni, nemcsak elvi megfogalmazásokat, kinyilatkoztatásokat írt le, hanem teljesíthető, megvalósítható, a következő négy év időszerű feladatait, elvárásokat, indítványokat fogalmazott meg.

Az MKKSZ 2008-2012 közötti időszakra szánt programjának javaslatát közös SZAKSZERVEZETI cselekvés gondolta vezérli. A gondolat időszerűsége nemcsak azért érett meg, mert a rendszerváltás óta eltelt 18-19 év megtaníthatta a ma-

gyar munkavállalókat, így a közszolgálat területén szolgálókat is, hogy **ha nincs összefogás, nincs közös szakszervezeti cselekvés, akkor nem teljesülnek az elvárások, a célok.** Különösen igaz ez a közszolgálat területén az elmúlt 3-4 év történéseire. Azért is időszerű ez a gondolat, mert mára egy új minőséget fejez ki a közös szakszervezeti cselekvés. Már nem célt, hanem eszközt jelent.

A szóbeli kiegészítésem – tartalmát tekintve – három gondolat köré kiemelé-

Fotó: Durus Máté

sére szeretne vállalkozni az MKKSZ Programtervezetében rögzített sok fontos cél közül,—hangsúlyozta Boros Péterné.— Mind a három gondolatkört ugyanazzal a nyomatékos megjegyzéssel, hogy **NINCSENEK EGYÉNI MEGOLDÁSOK!**

1. A KORMÁNYZATI KÉPVISELŐK, ÁLLAMIGAZGATÁSI VEZETŐK ÉS ÖNKORMÁNYZATI tisztségviselők legyenek tisztában azzal, hogy az államreformmal és a közszolgáltatások átalakításával kapcsolatban nem kerülhető meg az egyeztetés az MKKSZ-szel: Nem lehetséges, hogy még egyszer úgy döntenek a létszámügyekben, hogy nem látják, nem tekintik át, mennyi és milyen típusú feladatot valósít meg az általuk irányított szervezet. Nem lehet még egyszer dereguláció nélkül **GONDOLKODNI** sem, nemhogy **DÖNTENI** ilyen ügyekben!!!

Nem hagyható figyelmen kívül az a felelősség, amely hangsúlyos: a bürokrácia szabályozottságának bonyolultságáért a jogalkotó és nem a jogalkalmazó a felelős! Azért nem feledhető ez a felelősség, mert a működésképtelenség háttérre kerülhet az államigazgatás, a közigazgatás. Fel kellene végre oldani azt a paradoxont, amit az államigazgatás, a közigazgatás működésére vonatkoztatva a következő jellemzőkkel fejezhetünk ki: **DRÁGÁBBAN, KEVESEBBEN, BONYOLULTABBAN, ELÉRHETETLENEBBÜL.** Az MKKSZ is azt szeretné, ha **HATÉKONYABB** lenne az államigazgatás, a közigazgatás, ezért érdek-

tek vagyunk az előző paradoxon feloldásában.

Természetesen az ehhez szükséges szakmaisággal, időszerűséggel, hatás-tanulmányok figyelembevételével, **PARTNERSÉGGEL, az ÉRDEKELTEK** bevonásával, **ÉRDEKEGYEZTETÉSEL.**

Az államigazgatás különböző szintjein az önkormányzati Közigazgatásban munkát végző közszolgálati dolgozók számára ezekben a kérdésekben kizárólag közös, szervezett cselekvés lehetséges.

2. **NINCSENEK EGYÉNI MEGOLDÁSOK** a demokratikus közviszonyok, a társadalmi béke megteremtésére. Az MKKSZ a társadalmi béke egyik elengedhetetlen elemének tekinti a hatékony szociális párbeszédet, annak magas szintű jogszabályokban garantált intézményrendszerét, a fórumok érdemi hatáskörének érvényesülését.

Továbbra is konstruktív együttműködésre törekszünk a mindenkori kormánnyal és az önkormányzatokkal, és ezt a magatartást várjuk el partnereinktől is. Az MKKSZ változatlanul szorgalmazza, hogy a közszolgálat teljes körében kötelező legyen ágazati keret kollektív szerződés, intézményesülhessen az önkormányzati szintű (fenntartói szintű) kollektív megállapodás. A helyi sajátosságok, a lokális munkaerőpiaci hatások, az egyéni teljesítmények megfelelő figyelembevételének biztosítása érdekében az MKKSZ – a munkavállalói érdekképvisellel egyeztetett – a helyi szintű szabályozás bővítését tartja indokoltnak.

3. Üzenjük innen, a kongresszusról az MKKSZ tagsági körében jelenlévő, és az államigazgatásban-, közigazgatásban még nem szervezeten dolgozó ifjúsági korosztály számára, hogy **NINCSENEK EGYÉNI MEGOLDÁSOK, csak EGYÉNI KISZOLGÁLTATOTTSÁG VAN!**

Az MKKSZ Programtervezete Ifjúságpolitikai részében megfogalmazottak teljesítésével, amely szeretné szervezetünkben megadni a lehetőséget – az eddigieknél még markánsabban – az általános munkavállalói érdektől eltérő – speciálisan az ifjúsági életkorhoz fűződő érdekek közvetlen megjelenítésére, képviselésére. Stratégiai feladatnak kell tekintenünk, hogy az MKKSZ megtalálja az utat a közszolgálati ifjúsági problémák hangsúlyos megjelenítésére, kezelésére. A szakszervezet jövője függ a fiatalok érdekképviselési szerepvállalásától. Ezért a kongresszus utáni időszak elején létre kell hozni azt a szakmai csoportot, amely – az érintettek érdemi közreműködésével – megalkotja az **MKKSZ Ifjúsági Koncepcióját.**

Az érdekfeltáráshoz, az új utak megtalálásához, a fiatal közszolgálati munkavállalókkal való kommunikáció megteremtéséhez az MKKSZ minden szintjén (OSZT, területi szervezet, munkahelyi szervezet), továbbá rendezvényeinken biztosítani kell, hogy az ifjúsági korú, információt továbbító személyek részt vegyenek. Meg kell szervezni azokat a rendezvényeket, melyek tartalmukban tükrözik a közszolgálati területen dolgozó fiatalok sajátos problémáit.

Végezetül engedjék meg, hogy megköszönjem azt az élményt, amit a közösen végzett munka jelentett a Programszerkesztő Bizottság tagjainak, Fehér József Főtitkár Úrnak, azon kollégáinknak, kollégáknak, akik gondolataikkal hozzájárultak, hogy minél tartalmasabbá váljon a Program-tervezet. A Programszerkesztő Bizottság tagjai ószintén remélik, hogy a tervezetben olyan célokat jelöltünk meg, amelyek reálisan teljesíthetőek, vagy ha ma még nem is teljesen reálisak, de akár egy kongresszusi ciklus elmúltával azzá válnak és újabb célok kijelölését teszik lehetővé az MKKSZ számára.

Gondolatok négy év munkájáról és a programtervezetről A Kongresszus vendégeinek felszólalásai

Helmut Müllers, a CESI főtitkára

Az MKKSZ sikeresen végzi feladatait

A Független Szakszervezetek Európai Szövetségének (CESI) főtitkára egyebek között elmondta: *a CESI büszke arra, hogy az MKKSZ-t tagjai között üdvözölheti. Az önk szakszervezete az 1989-90-es fordulat szülötte. Bátran vállalták az újrakezdést, mert felismerték, hogy a közszolgálati alkalmazottak érdekeiket leginkább egy hatékonyan és jól szervezett szakszervezet képviselheti.*

Ha visszatekintek a mögöttünk álló csaknem két évtizedre, meggyőződéssel jelenthetem ki, hogy *az MKKSZ sikeresen végezte és végzi a feladatait. Az MKKSZ, mint ahogy a CESI is, felvállalja a szakszervezeti pluralizmust és a közszolgálati munkavállalók egymás iránti szolidaritását.*

Azt hiszem, nem kell külön hangsúlyoznom, hogy Magyarország Közép-Európa keleti részében mindig nagyon fontos szerepet töltött be. Tudom, hogy Magyarország mindig is Európa nyugati és keleti része közötti híd szerepét töltötte be. Ma is kell egy ilyen híd Európának, mert földrészünk népei még mindig túl keveset tudnak egymásról, az előítéletek és a feltételezések tovább élnek.

Európai munkám során mindig újra megállapítom, milyen nehéz megtalálni a közös nyelvet. Gyakran a mi szervezetünkben is csodálkozva állapítjuk meg, milyen összetett és sokszínű a mi Európánk. Ez jól is van így, mert Európa sokszínűségéből és különbözőségéből él. A kis és nagy országok egy csodás mozaikot alkotnak. Így van ez a mi szervezetünkben, a CESI-ben is. Kicsik és nagyok testvériesen, szolidárisan állnak egymás mellett és együttesen fáradoznak azért, hogy az európai munkavállalóknak a legjobbat elérjék. Mindenki hozzáteszi a maga részét és itt nemcsak az anyagiakra gondolok. A tapasztalat, a szakértelem és a kultúra is mind olyan elemek, amelyek egy szervezetet erősítenek és egy európai szervezetet gazdagítanak. Éppen ezért volt számunkra magától értetődő, hogy amikor egy budapesti rendezvény megtartását tervbe vettük, az MKKSZ vezetőitől kértünk tanácsot.

Áldás vagy átok Európa számára a globalizáció? Azt hiszem, erre nincs egyértelmű válasz. Csak egy a biztos: *a globalizáció kihívás, aminek így vagy úgy, de meg kell felelnünk.* És még valami biztos. Mindegy, hogy a folyamat végén a mához képest nagyobb jólétet adó, és gazdagabb bolygó lesz a Föld, *a globalizáció veszteseket is termel.* E vesztesek ma nem csupán azok, akik túl idősök vagy képzetlenek, hanem sokan a

középrétegből is, akiket a változások fájdalmasan érintenek. A világon mindenhol emelkednek az energiaárak, drágulnak az alapvető élelmiszerek.

A közszolgálati alkalmazottak is érzik a globalizációt mindenhol Európában. A közszolgáltatásokat liberalizálják. A megüresedett állásokat nem töltik be, hanem az ottmaradó dolgozókat terhelik tovább. A közszolgálati alkalmazottak a költségvetés perselymalacáivá válnak. Tekintettel a kérdés fontosságára, a CESI elhatározta, hogy a témában két konferenciát is tart. A konferenciák célja, hogy szervezeteink és általuk a nyilvánosság elé tárjuk a témát. Ezzel jelet akarunk adni, és gondolkodásra akarunk készíteni. Ehhez az Európai Bizottság is támogatását adta. Az első konferencia július elején, a francia EU elnökség kezdetével egyidőben, Strassbourghban, míg a második szeptember 10 és 12 között lesz Budapesten. Itt fogjuk megvitatni *az európai szociális modell* egyes aspektusait és problémaköreit, tekintettel a globalizációra. Összehozzuk több mint 20 európai ország munkavállalóinak képviselőit. Szakértőket fogunk meghallgatni, és utakat keresni, hogyan lehet az európai szociális modellt Európában tovább fenntartani.

Varga László, a SZEF elnöke

A tagszervezetek minősége adja a SZEF erejét

A kongresszusi dokumentumokat tanulmányozva, Fehér József főtitkári referátumát és az írásos beszámolókat szóbeli kiegészítéseit hallgatva azt vizsgáltam, mi az, ami a leírásokban, az elhangzottakban azonosítható a SZEF céljaival, programjával, mi az, amiben megmutatkozik, hogy ma a SZEF egy jellegadó és meghatározó tagszervezete tartja kongresszusát. Örömmel mondhatom – és ez valós öröm –, hogy nem találtam egyetlen olyan dolgot sem, ami eltérő lenne a SZEF törekvéseitől. Se a pozitívumokat, a valóságos eredményeket mindennel együtt sikerként értékelő megközelítéseket, se a kudarcokat, a fájdalmas dolgokat. Azt kell mondanom, hogy a közszolgálati lét viszonyai, a sikerek és a kudarcok a SZEF és az MKKSZ esetében egyaránt azonosak voltak.

Ezt erősítette meg a beszámoló, erről tanúskodott a főtitkári referátum és az írásos anyagokhoz fűzött minden kiegészítés. Azzal együtt, hogy tíz éve veszek részt a SZEF életében – előbb ügyvivőként, majd választott alelnökként, egy ideje pedig elnökként –, olyan mélységben nem ismertem, nem ismerhettem

az MKKSZ tevékenységét, mint amilyen mélységig az elmúlt négy év elénk tárul a kongresszusi dokumentumokban.

Az MKKSZ tevékenysége meghatározó és fontos a SZEF életében. Konföderációnk szempontjából lényegesnek tartom, hogy az MKKSZ számomra azon szakszervezetek közé tartozott az elmúlt tíz évben, amelyek nagy felelősséggel és szakértelemmel végezték a maguk feladatait az ágazati érdekegyeztető fórumokon. S mindehhez azokban az ügyekben is, amelyek akár a Közalkalmazottak Országos Munkaügyi Tanácsában, akár az Országos Közszolgálati Érdekegyeztető Tanácsban, vagy adott esetben az Országos Érdekegyeztető Tanácsban már konföderáció szinten kerültek napirendre, ezekben az ügyekben is szakszerűen, higgadtan lépett fel, olyan háttértámogatást adva a SZEF-nek, ami lehetővé tette a kompromisszumok megkötését, a sikeres tárgyalást. Aki ismeri a SZEF életét, az pontosan tudja, hogy ezt nem minden tagszervezettől kapja meg a SZEF mindenkori elnöke és vezetése. Az is tudható, hogy az elmúlt időszak nagyszámú társadalmi feszültséggel járó reformjainak szakszervezetben belüli végigvitele sok esetben ezért is ellentmondást keltő.

A SZEF sikere azon is múlik, hogy a tagszervezetek megteszik-e azt, ami az ő feladatuk, megteremtik-e azt a helyzetet, ami lehetővé teszi, hogy a SZEF is ellássa a maga feladatát. Minden vita ellenére – mert voltak viták, félrevezetném a kongresszust, ha erre nem utalnék – az elmúlt tíz évben az MKKSZ a SZEF különböző testületeiben szerepet vállalt képviselőitől ezt a kompromisszum-készséget és szakmai felkészültséget tapasztaltam. A megyei koordinációkat, a SZEF Ügyvivő Testületét, a Szövetségi Tanácsot, vagy a Kongresszust tekintve egyaránt. Ezt köszönöm az MKKSZ-nek, s kérem és igényem is az MKKSZ-től.

A SZEF-é is az az alapérték-rendszer, amelyről a főtitkár úr a referátumában beszélt. Az egyik – és ezt megfogalmazza a SZEF programja is – a kompromisszumokra épülő **megegyezésekre törekvés**. Nagyon fontos a SZEF számára, hogy legyenek olyan tagszervezetei, amelyek ezt kimondják.

Közös értékünk a **pártsemlegesség** is, amivel természetesen nem ellentétes a mindenkori kormánnyal tárgyalás kötelezettsége és a szakma sajátosságainak megfelelő, pozitív értelmű lojalitás. Ez rendkívül fontos, amikor a közigazgatásról beszélünk. A pártsemlegesség igénye kötelezően ki kell mondassa velünk, hogy a magyar társadalom jövője ma a pártok kompromisszumképtelenségén is múlik. Miközben igenis pártsemlegesnek kell lennünk, a pártokat valamilyen módon egy nemzeti konszenzus politikai alapjainak megteremtésére kell kényszerítenünk.

A kongresszusi dokumentumokban, a főtitkári referátumokban és Kiss Péter köszöntő szavaiban is helyet kapott a **közszolgálat bérügye**. Ezzel kapcsolatos követeléseink végigvitele nem csak az MKKSZ-nek, hanem a SZEF valamennyi tagszervezetének létérdeke. Először is elfogadhatatlan számunkra, hogy a közszolgálat létszámával, bérköltségeivel, a közalkalmazottak 2002-es relatíve jelentős béremelésével indokolják Magyarországot gazdasági tönkremenetelét.

Egyetértek azzal az itt a kongresszuson is megfogalmazott állásponttal, hogy általában a közszolgálat és ezen belül a közigazgatás megfelelő színvonala gazdasági tényező és hatóerő is. A megfelelő színvonalhoz természetesen a szakképzett és megfelelően *megfizetett közszolgák* is hozzátartoznak. Ez a költség nem lehet az ország rombadöntője.

Megfontolandónak tartom, hogy legyen egy olyan közszolgálati bérrendszer, amely kiszámítható. Az már vitában tisztázandó, hogy ez a mindenkori bértarifa megemlése útján a GDP felével vagy másfajta összeg révén alakuljon-e ki. Nagyon fontosnak tartom azt is, hogy egyértelművé tegyünk a magunk számára és a tárgyalópartnereink előtt is: mi külön-külön és együtt sem vagyunk ellenségei a teljesítményen alapuló bérezésnek. Nem ez az elfogadhatatlan számunkra, hanem az, hogy a ma meglévő bértömeget és annak struktúráját alakítsák át erre a célra. Érdemi módon megvitatta és a hozzá szükséges pluszforrással igenis elképzelhető számunkra is a teljesítményen alapuló bérrendszer. De ennek tartozéka a lehető legobjektívebben működő minőség-ellenőrzés. Az a hármas struktúra, amiről a főtitkári referátumban hallottunk, a SZEF-hez tartozó valamennyi tagszervezetbe átvethető. De nem lehet azzal kezdeni az ilyen bérrendszerre történő áttérést, hogy megvizsgálom az ügyintéző, a köztisztviselő teljesítményét, miközben nem nézem meg, hogy az adott intézmény, önkormányzat lehetővé teszi-e, az állami rendszer, a jogi háttér, a finanszírozási és technikai feltétel egyáltalán lehetővé teszi-e egy feladat elvárt színvonalú elvégzését.

Hozzá kell mindehhez tenni: minden összehasonlítás azt mutatja, hogy az azonos képzettségűek lényegesen kevesebb jövedelemhez jutnak a közszolgálatban, mint a versenyszféra hasonló képzettségű munkavállalói. Ugyanakkor minden más felmérés azt mutatja, hogy az alkalmazottak, különösen a közszolgálatban dolgozók valamennyi jövedelmük után fizetnek adót, járulékot. Miközben azt is tudjuk, hogy a versenyszférában a juttatásoknak számos olyan köre van, amely a szürke vagy esetenként a fekete jövedelem kategóriájába tartozik. A két tényező együtt mutatja meg azt a valóságot, amelynek minden kombinációjával előbbre kell mozdulnunk.

A főtitkári referátumban utalás hangzott el arra a miniszterelnök úr és a szakszervezeti konföderációk vezetőinek május elsejei beszélgetésén elhangzott kormányfői mondatra, hogy *a helyi érdekegyeztetést kell erősíteni*. Jelen voltam ezen a beszélgetésen, s az ott elhangzottakat a lehető legrövidebb idő alatt eljuttattuk a SZEF Ügyvivő Testületének, a tagszervezetek vezetőinek. Már ott a beszélgetésen erre a miniszterelnöki mondatra úgy reagáltam, hogy ez igaz és helyes, de közben nem szabad elfelejteni, hogy *az érdekegyeztetés területi és makroszintjeit ugyanúgy fejleszteni kell*. Ha valahol erre nagyon nagy szükség van, akkor ez a közszféra, a közszolgálat területe, mert a közszolgálati munkahelyek érdekegyeztető szintjén — a jogalkotás, a finanszírozás, a munkahelyi szabályok miatt — nagyon sok dolog nem tud eldőlni. Ezzel együtt azt mondtuk, hogy legyen. Ugyanakkor ki kell mondanunk, s a kormányzat illetékeseinek is megírjuk és

minden fórumon el fogom mondani, hogy e miniszterelnöki mondat tükrében viszont érthetetlen, miért nem találkozunk a parlament elé terjesztett Kjt-módosítás több mint ötven paragrafusa között – amelyek nem mindegyikével értünk egyet – azzal a Közalkalmazottak Országos Munkaügyi Tanácsában valamennyi ott képviselt szakszervezet, köztük a SZEF és az egész munkavállalói oldal által megfogalmazott igénnyel, hogy a pályázatok és más lehetőségek kapcsán jelenjenek meg a működő szakszervezetek jogosítványai. Nem kértünk többet, csak azt, hogy a *Kjt-ben legyenek meg azok a szakszervezeti jogosítványok, amelyek a Ktv-ben benne vannak*. Számunkra érthetetlen, hogy ez miért nem teljesíthető.

Végül hadd mondjam meg, miért tetszik nekem a főtitkári referátum és különösen annak a záró gondolata. A jelenlévők közül sokan emlékezhetnek, hogy a SZEF programjában leírtuk: erősíteni kell a SZEF-ÉSZT Uniót, de nem mondunk le egy álomról, az *egységes közszolgálati konföderációról*. Nagyon szimpatikus számomra az, amit Fehér József megfogalmazott a referátumában: húsz év után végre szedjük össze magunkat. Mindenhol mindig magam is ezt képviseltem.

Amikor néhány hónappal ezelőtt elkészítettem a Pedagógusok Szakszervezetétől azon a kongresszuson, amely SZEF-elnökké választásom miatt felmentett PSZ elnöki tisztségemből, azt mondtam: SZEF-elnökként arra fogok törekedni, hogy megszűnjön a PSZ, és ha lehet, megszűnjön a SZEF is. Az a törekvés ugyanis, amelyről itt szoltunk, látszólag ezek megszűnését jelenti, miközben ezek és törekvéseik megerősítéséről van szó. De ne legyen bennünk illúzió: az egységes szervezet nem teremthető meg a saját nevünkön. Az törekszik igazán az egységre, akinek van valamilyen önfeladó képessége.

Ezt a józan önfeladó képességet is tiszteltem az MKKSZ-ben. Számos olyan vitára emlékszem, amikor az MKKSZ képviselői markáns álláspontot képviseltek az Ügyvivő Testületben, ahol álláspontjuk kisebbségben maradt – pedig annyi év távlatából nézve némelyik dologban igazuk volt –, de ezzel együtt fegyelmeztetett, ha úgy tetszik, önfeladó módon tudomásul vették a többségi döntést. A SZEF az ilyen magatartástól is jobb tud lenni. S ha az MKKSZ ilyen marad, vagyis határozottan, de korrekt módon szakmailag segíti a SZEF mun-

káját, akkor meggyőződésem, hogy a SZEF is jobb lesz. Ugyanakkor azt is tudni kell, hogy a SZEF önmagában nem lehet jobb, hanem csak a tagszervezetek minőségének összességé-ként. Köszönöm az MKKSZ-nek, hogy az elmúlt években ehhez a minőséghez igazán színvonalasan hozzájárult, s ugyan-ezt kívánom a következő évekre is.

Dr. Agg Géza, a KSZSZ alelnöke

Közös múlt után a közös jövő felé

A Közszolgálati Szakszervezetek Szövetsége, a KSZSZ nevében nagy tisztelettel köszöntöm az MKKSZ VIII. Kongresszusának minden résztvevőjét és az MKKSZ teljes tagságát.

Gratulálok ahhoz a színvonalas, nagyon komoly munkához, amit az MKKSZ az elmúlt négy évben végzett. A színvonalas te-

vékenységet több dolog is bizonyítja. Az igen vaskos beszámoló, a főtitkári szóbeli kiegészítés 35 percben, a beszámolót készítő bizottság elnök asszonyának nagyon színvonalas, önmagában is értékelhető beszámolója és Kiss Péter miniszter úr visszaigazolása, értékelése is. Én köztisztviselő, érdekvédő és tanárember is vagyok. Tanárként és érdekvédőként az *MKKSZ elmúlt négy éves munkáját jelesre értékelem*.

Második gondolatom a *köszönet*. Szeretném megköszönni az MKKSZ-nek, mint, korban is, létszámban is nagyobbik testvérnek az eddigi sikeres, eredményes együttműködést. Mi a KSZSZ öcsi vagyunk a nagyobb, idősebb, erősebb MKKSZ-hez képest. Megköszönjük mindazt, amit az elmúlt négy évben velünk együtt, sokszor helyettünk tettek. Személy szerint három ember — Fehér József, Árva János és dr. Márkus István — munkáját külön is szeretném itt, a Kongresszus plénuma előtt megköszönni.

A harmadik mondandóm a *jövő*. A KSZSZ-ről annyit ezzel összefüggésben, hogy a mi következő kongresszusunk 2009-ben lesz. Nem a VIII., mint az MKKSZ-nél, hanem az V., de hogy miért V. azt én nem tudom, hiszen valamikor egyek voltunk. A kongresszusra készülve ez év márciusában a KSZSZ Szövetségi Tanácsa döntött arról, hogy kidolgozunk egy *A KSZSZ jövőképe* c. anyagot, aminek az első verzióját szétküldtük a 30 tagszervezetünknek. A jövő hétre kérjük az írásbeli véleményeket és a következő két hétben ülünk le kiscsoportos beszélgetések formájában is a tagszervezeti vezetőkkel, mert nyilvánvalóan nem mindent írhatnak le. Tehát az a jövőnkre vonatkozó kérdés, amit Főtitkár úr fölvetett és a beszámoló, illetve a 2008-2012-es program is tartalmaz, a KSZSZ oldaláról is napirenden van. Hogy mi lesz az eredménye, azt megmondani ma még nem tudjuk. Ez nyilván minden szervezet belső előkészítő munkája, a többoldalú egyeztetések eredményeként alakulhat ki. De megerősíthetem azt, amit a Főtitkár úr és Varga László úr, a SZEF elnöke is elmondott az összefogás, a közös cselekvés szükségességéről.

Sok nemzetközi fórumon képviselem a szakszervezetet, és

Fotó: Durus Máté

külföldi barátaink nem értik, hogy ebben a kis országban, ahol már alig 3,8 millió ember dolgozik, és közöttük is egyre kevesebb a szakszervezeti tag, miért van hat konföderáció, miért van a közszférában nem tudom mennyi, legalább tízes nagyságrendű ágazati és több száz, vagy ezres még kisebb szervezet. Széchenyi szavait szoktam többször idézni: *egynek minden nehéz, soknak semmi sem lehetetlen*. Amit Varga elnök úr, Fehér főtitkár úr ezzel összefüggésben elmondott, én minden minőségemben, KSZSZ alelnökként is igazolom és kiállok mellette mindenütt, ahol és amennyire lehet. *Össze kell fognunk, ellenkező esetben az erőforrásaink nem*

lesznek koncentrálhatók, nem leszünk elég eredményesek és hatékonyak.

A KSZSZ-ről még nagyon röviden annyit, hogy közös múltunk volt, egy szakszervezetből nőtt ki az MKKSZ-KSZSZ és összekötött bennünket az elmúlt években a Puskin u 4. is. Hogy mikor lesz, lesz-e újra egy közszolgálati szakszervezet a konföderációk szintjén, meg itt a mi szintünkön, ezt nem tudom megmondani. *De az irány egyértelmű*. Viszont már van egy konkrét dolog, remélem egy-két héten belül aláírást is nyer a róla kötendő egyezség. A Puskin u 4. sokak számára fogalmat jelentett. Reményeink szerint ez lesz az Abonyi u 31.

A kongresszus küldötteinek felszólalásai

Dr. Dobóczy Károly,
a MÁK OSZT elnöke

Való igaz, hogy rendkívül nehéz négy év áll mögöttünk. Reméljük, hogy a következő időszak valami könnyebbséget hoz, vagy hozhat számunkra. Bízom abban, hogy

túl vagyunk a nehezén, hiszen elfogytak a tartalékaink. Az elmúlt időszak létszámleépítése senkinek sem volt fátylós menet. A lehetőségeink határain belül, magunk a kincstár területén igyekszünk legalább azt elérni, hogy aki el tud menni, méltósággal menjen el és emberi módon tudjon visszavonulni. Elhangzott, hogy kinek jobb: annak, aki elment, vagy annak, aki maradt. Megerősíthetem, hogy a megmaradtak sem nyugodtak. Hogyan lehetnének nyugodtak, amikor naponta halljuk, hogy mennyi milliárd forintot kéne kivonni még a rendszerből ahhoz, hogy az államháztartás pénzügyei rendeződjenek. Rendkívül nehéz azt megérteni, hogy a kormány az elmúlt időszakban kimondhatatlanul nehéz helyzetbe hozta a saját embereit.

Örülök annak, hogy a városligeti májálison a Miniszterelnök úr megjegyezte: a helyi érdekegyeztetést erősíteni kell. De azt gondolom, hogy ennek a kormányülésen kellett volna elhangzania. Hogy a miniszterek is átérezzék annak a felelősségét, hogy az érdekegyeztetést komolyan kellene venni. Mert ha komolyan vennék, akkor nem következhetne az be, hogy változatlanul munkaügyi perekkel vagyunk körbevétel, változatlanul

fenyegetve érzik magukat a kollégák. Nem tudtunk mindenkit megvédeni a szakszervezeti tagjaink és tisztségviselőink közül sem. Jelenleg is munkaügyi perek vannak folyamatban. De egyszer el kell múlnia ennek az időszaknak. Tudomásul kell vennie a kormánynak, hogy azok, akik itt ülnek, az ő rendeleteit, utasításait hajtják végre. A körülmények viszont egyre rosszabbak.

A mi környezetünkben nagyon fontosak a bérszámfejtési ügyek. A kormányzat itt lévő képviselőinek ajánlom, hogy a munka világot érintő jogi szabályozást egyszer valamilyen módon egyszerűsítsük. Ma a bérszámfejtés elképesztő mennyiségű munkát jelent. Akár mennyire igyekszik a Kincstár infrastrukturális háttérrel adni hozzá, de a jogi szabályozás miatt adott esetben szinte lehetetlen a feladat végrehajtása. És alacsony bérű, középfokú végzettséggel rendelkezők végzik ezt a munkát. A körülményeinket érzékelteti, hogy a mi elnevezésünk folyvást változott. A TÁKISZ-től kezdve 5-6 nevünk volt, amíg eljutottunk a mai Kincstárig. Több mint tíz évvel ezelőtt letettünk egy javaslatot a középfokúak javadalmazására, emberibb helyzetbe hozásukra. A helyzet viszont romlott. Nem megbántva azokat a kollégákat, akik most lehetőséget kaptak, hogy a Kincstárnál dolgozzanak, de azért az nagyon érdekes és elgondolkodtató, hogy az alacsonyabb bérűek tanítják be a magasabb bérű kvalifikált munkaerőt, és mégis ők vannak leginkább veszélyeztetve. Nincs semmiféle problémám a felsőfokú végzettséggel, csak a helyzetet próbálom érzékeltetni.

László Imre,
a Szociális és Egészségügyi
Ágazatban Dolgozók OSZT elnöke

Egy régi új OSZT-t képviselek. Régi, mert annak idején az alapítók a Családsegítő Központok és Szociális Segítőfoglalkozású Dolgozók OSZT-je nevet adták

neki. Ez az OSZT ez év március 18-án újjáalakult, mert közel 200 budapesti védőnő csatlakozott az OSZT-hez, és ezzel egy új ágazat lépett be hozzánk. Ezért választottuk a *Szociális és Egészségügyi Ágazatban Dolgozók OSZT-je* nevet.

Az MKKSZ középtávú programjára tett javaslatról azt szeretném elmondani, hogy mindaz, ami benne van, az nekem, illetve az OSZT-nek rendkívüli módon tetszik. Nemcsak azért, mert részese lehettem a program készítésének, hanem főleg azért, mert amiről mi az OSZT ülésén beszéltünk, az mind benne van. Benne van a fiatalítás, benne van a tagszervezés, a szervezetépítés, benne vannak olyan rövid és középtávú elképzelések, amelyek megvalósításával egy jól működő, igazi érdekképviseletet ellátó szakszervezetet tudunk képviselni a munkáltatók felé.

Van egy programtervezetünk, amit azért nem hoztunk még nyilvánosságra, mert a kongresszus határozataihoz igazítva felöltöztetjük, kiegészítjük, hogy minél eredményesebben képviselhesük az OSZT-hez tartozó munkavállalók közösségét. Ebben a közösségben benne

vannak a családsegítők, a gyermekjóléti szolgálatok, a gyermekvédelem, benne vannak a szociális otthonok és az ápolási otthonok, tehát a szociális szféra teljes egészében, illetve az egészségügyi dolgozók közül a védőnőket köszönhetjük körünkben.

Hozzáteszem, hogy mi komolyan vesszük szakszervezetünk építését, és már konkrét lépéseink is vannak. *Március óta több alapszervezet szervezése kezdődött meg a szociális szférában, de az egészségügyi szférában is.* Nem egy, hanem több megyében zajlik ez a folyamat, amelyet szeretnénk kibővíteni. Azokban a megyékben, ahol egyáltalán nincs az OSZT-nkhez tartozó alapszervezet, ott megkeressük azokat a munkáltatókat, munkahelyeket, ahol a kollégáink dolgoznak, hogy őket meghívjuk. Bízom benne, hogy a kongresszus határozatai alapján majd olyan programmal tudjuk megkínálni a még kívülálló kollégáinkat, amellyel megismerkedve vonzó lesz az MKKSZ tagjává lenni. Ha mi olyat tudunk ajánlani, ami a potyutasnak is azt mondja, hogy igen, ezek értünk dolgoznak, ez a mi érdekeinket képviselő szakszervezet, akkor bízom benne, hogy előbb-utóbb ők is a tagjaink között lesznek.

Nagyon fontosnak tartjuk a képzéseket. Erre is megvannak az elképzeléseink. Nemesak alapszervi képzésre, hanem tágabb összefüggésre is gondolunk.

A fiatalításról mindössze annyit, hogy a március 18-i, OSZT-t újító tanácskozásunkra, úgy ment el a meghívólevél a titkároknak, hogy kérjük, lehetőség szerint hozzanak magukkal fiatal kollégát, hadd ismerjék meg, miként működnek nálunk a dolgok. A 19 alapszervezetünk közül 16 képviselője hozott magával fiatal kollégát. És ez megint reményt ad arra, hogy meg lehet szólítani a fiatalokat, csak adni kell jó programokat, amit az alapszervezetek tudnak kínálni a kívülállóknak. Ha így lesz, akkor meggyőződésem, hogy ez a szakszervezet taglétszámában is el fogja érni azt a súlyát, amivel még eredményesebben képviselhet egy nagy munkavállalói réteget.

Kovács Géza, a Munkaügyi Közvetítői és Döntőbírói Szolgálat elnöke

Főtitkár úr azt mondta a beszámolóban, hogy a partnerekkel való kapcsolat kiegyensúlyozott, de vannak még benne tartalékok. A Munkaügyi Közvetítői és Döntőbírói Szolgálat és az MKKSZ között az előző kongresszuson született az az együttműködési megállapodás, amit Főtitkár úrral írtunk alá és amelynek alapján kölcsönösen tisztességgel tesszük is azt, amit vállaltunk. Számos programot szerveztünk már közösen, képzéseket, szakmai tanácskozásokat, de azt hiszem, hogy ebben még valóban vannak tartalékok. Azért is kértem szót, mert ehhez a tartalékfeltáráshoz a mi eszközeinket szeretném felajánlani. Bármilyen szinten, regionális, megyei, vagy helyi szinten, ha szakszervezeti vezetők, vagy mondjuk pláne fiatal szakszervezeti képviselők képzésében, továbbképzésében van igény, lehetőség arra, hogy mindazt, amit a szolgálat tagjai tudnak, ismernek, legyen az akár a kollektív szerződés-kötéssel kapcsolatos, akár a munkaügyi viták rendezésével összefüggő ügy, akkor nyugodtan számítsanak ránk.

A kongresszus előzetesen kiküldött anyagai között szerepel egy kicsi füzet, amelyik röviden beszámol arról, hogy a Munkaügyi Közvetítői és Döntőbírói Szolgálat tevékenységéről készült egy komoly kutatás az elmúlt évben. Ennek két tapasztalatát hadd emeljem ki. Az egyik: *a közvetítés igénybevétele anyagilag is mérhető megtakarítást, vagy ha úgy tetszik, hasznot hoz.* Munkavállalóknak épp úgy, mint a munkáltatóknak, mert a konfliktus elkerülésével, megelőzésével eredményesebben tudnak dolgozni.

A másik tapasztalata ennek a felmérésnek: *a konfliktuskezelés jogi háttere ma Magyarországon rendkívül pontatlan, kiegyensúlyozatlan, kidolgozatlan.* Aki ismeri a Ktv, a Kjt vonatkozó szabályait, pontosan tudja, hogy a kollektív konfliktusok kezelését ez a két törvény ma

Magyarországon nem tudja megoldani. Holott erre valóban lenne társadalmi igény. Az MKKSZ még hatékonyabban tudna tevékenykedni, ha oldani lehetne azokat a kötöttségeket, amelyek jelen pillanatban léteznek részben a törvényi szabályozásban, részben a mi szabályozásunkban. Én azt tapasztalom, hogy ma Magyarországon nem elsősorban a kollektív vitáknak van nagy tere — dacára annak, hogy számos sztrájk is zajlik, — hanem *az egyéni problémák kezelésére kellene nagyobb hangsúlyt tenni.* Ezért kérem részben az MKKSZ-t, részben pedig a SZEF-et, amely ott ül az Országos Érdekegyeztető Tanácsban, hogy segítse a szolgálatot abban, hogy a jogi háttér, illetőleg különösen az egyéni jogviták előzetes rendezésében nagyobb terünk, lehetőségünk legyen.

Öreglaki István, a Balatonboglári Szakszervezeti Bizottság elnöke

Szakszervezeti bizottságunk életében az utóbbi négy év az extra siker éve volt. Ehhez a sikertörténethez szükség volt egy olyan együttgondolkodó csapatra, amelynek tagjai saját életük jobbítására, egzisztenciájuk megőrzésére és minőségének javítására elkötelezett emberek. Ez a kis csapat, Szakszervezeti Bizottságunk a lehetőség határain belül, szabadidejét nem kímélve tette a dolgát. Magyarázott, érvelt, a tagsághoz kötődő lehetőségekről tájékoztatott.

Mi volt ennek az eredménye? *Megnégyesereződött a taglétszámunk.* Míg 2004-ben 21 köztisztviselő tagunk volt, addig ma 80-at meghaladja a létszám, ahol köztisztviselők, közalkalmazottak, munka törvénykönyv hatálya alá tartozók és nyugdíjasok tevékenykednek. Rendkívül fontosnak tartottuk, hogy ha már szakszervezetet szervezünk, ott a leendő tagok munkáltatói is körünkbe kerüljenek. Ebből adódóan az elmúlt négy évben nem volt munkahelyi konfliktusunk, nem volt olyan ellentmondás munkavállaló és munkáltató között, amit

ne tudtunk volna nagyon gyorsan, nagyon rövid idő alatt, emberségesen és emberi szóval lezárni. Pedig négy évvel ezelőtt azt mondtam, hogy botrányfalván áll a bál. Ez volt akkor Balatonboglár

Elmondtuk az újonnan szervezett tagoknak, hogy mennyi lesz a tagdíj. Egyetlen ellenvélemény nem hangzott el. Azt mondták, hogy minden szakszervezetben 1 %, ha belépünk, természetes, hogy kötelezettségünk is van. De elmondtuk azt is, hogy ezért mi jár, mit tudunk adni. Elmondtuk, hogy kattintson az interneten az MKKSZ honlapjára és megtudja visszamenőleg is, hogy mi történt itt. Megtudja, hogy milyen érdekvédelmi munka folyt. Megtudja, hogy Főtitkárunk, vagy Elnökünk a sajtóorgánumokon keresztül hogyan üzent kormányoknak, vagy egy speciális munkáltatónak. Megtudhatja azt, hogy mi történik a környezetünkben. De vehet kedvezményesen flottacsomagos Vodafone telefon. Aztán elmehet üdülni részben a Hajdúszoboszlón megvásárolt üdülőkbe, részben ma már a BRDSZ-szel közösen használt üdülőkbe. Gyógyíttathatja magát.

Egy aprósággal szeretném befejezni. Novemberben volt a beszámoló tisztújító bizottsági ülésünk, illetve alapszervezeti taggyűlésünk, szakszervezetünk egyik promidense amikor belépett a tárgyalás helyszínére, azt kérdezte, hogy gyerekek nem KISZ-taggyűlésre érkeztem én ide? Annyi fiatalunk van. Aztán

volt egy másik vendégünk, aki számomra rendkívül arányosan és kedvesen fogalmazta meg, hogy ő azt hitte, hogy egy asztalcsapkodó öregek tanácsa ülésére érkezik, ezzel szemben egy fiatalos, egymásért felelősséget érző, közösen gondolkodó vidám csapat tanácskozásának lehetett részese. Milyen kár mondta ő, hogy a közös gondolkodás, az egymásért érzett felelősség az ő alapszervezetében még nem alakult ki így.

Dr. Kiss Sándor, az MKKSZ volt elnöke

Nem készültem hozzászólásra, de az itt elhangzottak és az a főtitkári értékelés, amely igazán gondolatébresztő volt, arra készítetted, hogy mégis szóljak. Elhangzott, hogy Varga László először van az MKKSZ kongresszusán. Én megdöbbentésnek veszem, hogy már nyolcadszor vagyok az MKKSZ kongresszusán és így végigélhettem, végignézhettem és tevékeny résztvevője lehettem annak a lassan tizenkilenc évnek, amely alatt *nem egyszerűen felnőt lett ez a szakszervezet, hanem mások által is elismert, jól működő szervezet.* Olyan érdekképviselő, amely partner és kiszámítható partner lehet mindenki számára, megtartván olyan fontos elveket, mint pl. a pártsemlegesség, olyan fontos követelményeket, mint pl. problémák szakmai, tárgyalásos megközelítése. Én ehhez gratulálok a mostani beszámoló után is a vezetőségnek és kívánom, hogy a jövőben is ezt a folyamatot tudják folytatni.

Az MKKSZ előző négy évét vizsgálva valóban nehéz és göröngyös út van mögöttünk. Talán optimizmusra ad okot az, amit Főtitkár úr is kifejtett, illetőleg amit a Miniszter úr a kormányzati köszöntőben megerősített: *a partnerség lehetősége erősebb lesz a jövőben, mint most.* Hozzá kell azonban tenni, hogy a partnerség a múltban sem volt és várhatóan a jövőben sem lesz zavartalan. Nem illik egy kongresszuson azt mondani, hogy ne higyjünk azoknak a szép reményeknek, amelyeket ilyenkor szükségszerűen

el kellene magunkban könyvelni, hogy a jövő biztonságosabb és jobb lesz. Nem akarok rossz hír hozója sem lenni, de nagy a valószínűsége, hogy a jelen helyzetből kiindulópont lehet egy olyan államreform, amely remélhetőleg jobb helyzetértékelésre épül a jövőt illetően. Ez olyan strukturális átrendeződést is igényel, amelyben a feladatok és hatáskörök mozgásával tulajdonképpen nem a nyugalmi állapot fog felerősödni, hanem mindenki keresni fogja a helyét.

Ha valakinek e tekintetben kétségei lennének, akkor egy kiadványra hívom fel a figyelmet. A közeljövőben — ha jól tudom — megjelenik egy olyan konferenciának az anyaga, amelyen *az állam mai és jövőbeni szerepéről* volt szó. Ezen kormányzati vezetők, illetőleg tudósok, az állami számvevőszék elnöke és sokan mások fejtették ki véleményüket az európai átrendezés részeként bekövetkező változásokról. Erre a helyzetre fel kell készülni. Ez azt jelenti, hogy ezzel a jó programmal és továbbra is reális helyzetértékeléssel kell a jövőnk, a szakszervezeti jövőt elképzelni.

Annak nagyon örülök, hogy a kiegészítésben is szóba került, melyek azok a szakmai, szakmapolitikai kérdések, amelyek eddig is céljai voltak és a jövőben is céljai maradnak a szakszervezetnek. Ugyanis úgy tűnik, *hogy az előző időszakok*, — szándékosan nem egy kormányzati ciklusra gondolok, — *egyik hibás értékítélete az államról és a közigazgatásról dezorganizálta magát a társadalmat is. Hibás a helyzetértékelés immár lassan tíz éve.* És annak csak egy részterülete, hogy a közigazgatásról, illetőleg annak személyzetéről miképpen gondolkodik a mindenkori kormányzat.

Mi hiányzott az elmúlt időszakban? Mindenek előtt hiányzott a megalapozó folyamat: a dereguláció és a decentralizáció. Meg kell mondani, hogy ma rosszabb az állam és az ügyfél kapcsolata úgy általában, mint ahogy azt elképzelnénk. Gondolják meg, aki megpróbált gépjárművezetői jogosítványt magának váltani, annak mit jelent a közigazgatással kiépíteni azt a három vagy négy lépcsős kapcsolatot, amelynek eredményeképpen egy jegyzőkönyv kíséretében

MKKSZ HÍRLEVÉL

Szerkesztő:
Szathmári Gábor

Felelős kiadó:
Fehér József
az MKKSZ főtitkára

Nyomdai előkészítés és nyomás:
Dura Stúdió

Kiadja a
Magyar Köztisztviselők és
Közalkalmazottak Szakszervezete
1068 Budapest, Benczúr u. 45.
Telefon: 338-4002, fax: 338-4271

e-mail:
mkksz@mkksz.org.hu
honlap:
www.mkksz.org.hu

és kitöltésében veheti át az ügyfélszolgálaton azt a jogosítványt, amelyet két-évenként meg kell újítani. Ki az az eszement ember, aki feltételezi, hogy két-évenként kell jogosítványért bejutnunk egy ilyen okmányirodába?

De folytathatnánk a sort, hogy mivel jár a hozzá nem értés. Lakóhelyemen az önkormányzat, amely kapcsolatban van az állampolgárokkal, háromféle ügyfélfogadási rendben dolgozik. Más-más ügyfélfogadási rendje van az önkormányzatnak, az okmányirodának és az ügyfélszolgálatnak. Az ügyfelek fogadásának ideje eltérő Csepeltől Óbudáig. Tetzés szerint mindenki kialakítja azt az okmányirodai rendet, amelyhez igazából nem is sok köze lenne. Egyebek között ez is a következő időszak kérdése lesz.

Már említettem a deregulációt, decentralizációt. Tíz éve ilyen munka nem folyik. Ha igen, azt nagyon jól rejtve tartják. Még valamelyest a szakmában jártasak sem tudják. Márpedig struktúra és létszámintézkedéseket e nélkül tenni több mint számárság. Ha valakinek kétségei lennének, hogy eredményes államreformra szükség van, akkor azt ajánlom, olvassák el a Sárközy-féle tanulmány záró részét, vagy azokat a nyilvánosságra hozott sajtóközleményeket, amelyből nagyjából ez tűnik ki. Szeretném jelezni, hogy nem csak a struktúra és a működés a gond, amely Önökön csapódik le, végső soron az állampolgárokon, hanem az, hogy a politika elég vad dolgokat művel a jogalkotás területén.

Végezetül örülök annak, hogy ilyen nagyszerű programmal és reális helyzet-

értékeléssel kezdik a következő időszakot. Remélem, hogy ehhez megfelelő, bölcs és nagyon jól felkészült tisztségviselőket, testületeket választanak. Ez az egyik feltétele lesz a jövőbeni sikereknek. Másik feltétele talán az, hogy *egy szervezeti koncentráció jobb feltételeket teremt* részben a kormányzati tárgyalásokhoz, másrészt a szakszervezeti munka társadalompolitikai elfogadtatásához.

Bukta Tibor,
az MKKSZ nyugalmazott megyei
titkára (Heves m.)

Először is köszönöm, hogy meghívtak a VIII. Kongresszusra. Valamennyi kongresszuson részt vettem, ez az első, ahol meghívottként és nem szavazati jogú küldötként vagyok jelen. A második, amit szeretnék mondani: gratulálok Fehér úrnak a 40 éves szakszervezeti tagságához, kívánom, hogy érje el az 50 éves szakszervezeti tagságot is az MKKSZ-ben. Vagyunk néhányan, akik már ilyen emléklappal rendelkezünk.

Áttanulmányoztam a terjedelmes beszámolót, a programot és erről szeretnék summázott véleményt mondani. Először is a beszámolót és a programot előkészítő bizottság tagjainak szeretnék köszönetet mondani. Minden kongresszus előkészítésében ők kapják a legnehezebb feladatot. Summázni, értékelni, következtetést levonni, elfogadhatóvá, érthetővé tenni, ez nem könnyű feladat. Ha

a beszámolót egy mondatban szeretném minősíteni, azt mondanám, hogy az MKKSZ ott volt minden kilométerkőnél, ahol lenni kellett. Ott volt a kormány-nál, ott volt a minisztériumokban, ott volt az önkormányzatoknál, ott volt a munkahelyeken. Tette a dolgát még akkor is, ha voltak kudarcok is. De voltak eredmények is. Amikor én ezt a beszámolót olvastam és elgondolkodtam, azért azt is hozzátettem, hogy sajnos ezt az erőfeszítést a munkavállalók, a szakszervezeti tagság nem honorálta kellően, illetve úgy minősítette, hogy akkor is kilépett a szakszervezetből, ha nem volt rá oka, bár sajnos ebben a ciklusban volt. És azt, hogy úgy alakult a helyzet, nem a szakszervezet, hanem a kormányzati intézkedések okozták ezt a tényezőt.

A programot jónak tartom. Mi kell ahhoz, hogy ez a jó program megvalósuljon? Kell egy tagságában, szervezettségében erősödő MKKSZ, és jól kell kommunikálni az elvégzett feladatokat. De fontos az is, hogy legyen egy jó kormány, amely fogadókész partner, és nem áldozza fel a gazdasági lobbierkédekben a közszolgálatban dolgozókat, hanem meg tudja védeni őket. Ha így cselekszik, akkor tud követelni és akkor teljesül az a jogos igény, hogy a mindenkori köztisztviselői kar legyen lojális a mindenkori kormányhoz.

Dr. Marosi János,
az MKKSZ Elnökségének tagja

A beszámoló nagyon jól fejezi ki azt a küzdelmet, amit a szakszervezet folytatott az elmúlt négy évben. Megviselte a közszférát a jelentős létszámcsökkenés, a jövedelmek visszafogása, a közszolgálat leértékelése, az átgondolatlan átszervezések. Ezt én a munkahelyen közvetlenül is átéltem. Mégis nagy eredményekről tudunk beszámolni. Most mutatkozott meg, hogy mennyire szükség van a szakszervezetre. Ha nincs szakszervezet, ha nincs MKKSZ, ha nincs SZEF, sokkal nagyobb lett volna az anyagi veszteségünk. Akkor 2006-ban nem április-

ban lett volna illetményalap emelés, hanem szeptemberben, 2007-ben és 2008-ban nem lett volna keresetemelések. Az én számolásom szerint ez mintegy 20 % reálkereset-csökkenés lett volna. Ennek csak egy töredékét viseltük így el. Ezért volt jelentős, hogy a közszféra egyrészesen fellépett 2006 őszén és ez elvezetett a sztrájkmegállapodáshoz, a 2007. februári, illetve decemberi megállapodáshoz.

Kiemelkedőnek tartom azt is, hogy sikerült megőrizni a 13. havi juttatást és ennek alkalmazásával pedig 2007-ben, 2008-ban fél-fél havi többletet tudtunk kapni és várható ez 2009-ben is. 2007 nyarán Fehér József főtitkár egy tanácskozáson beszélt arról, hogy egy egyösszegű emelés kellene a közszférának, illetve egy illetményalap emelés. Ő volt az, aki azt mondta, hogy mindkettőért el kell indulni. Én akkor nem hittem abban, hogy ezt elérhetjük. Most gratulálok, mert sikerült, 2008-ban mind a kettőhöz hozzájutottunk. Ezt óriási eredménynek tartom és erre büszkék lehetünk mindannyian. Ugyanakkor egyetértek azzal is, ami a beszámolóban szerepel, hogy ennek a kommunikációja nem volt megfelelő. Pedig ennek a kommunikációjával lehetne azt elérni, hogy többen csatlakozzanak hozzánk. Ezt munkahelyi szinten nekünk is sokkal jobban kell tenni.

Jövők szempontjából a programban egy dologra fókuszálnék. A 7. fejezet 5. pontja tartalmazza, hogy az MKKSZ döntő fontosságú feladata a szervezetépítés. *A létünk függ attól, hogy növekszik-e a létszámunk.* Ebben nyilván szerepe lesz az új elnökségnek, választmánynak, de a teendők elsősorban a munkahelyi szervezetek vezetőire hárulnak.

Nagyon helyesnek tartom, hogy az MKKSZ honlapja fejlődni fog, használjuk, tájékozódunk és informálódunk róla. Ugyanakkor igény van arra is, hogy legyen valami olyan, amit nem kapnak meg a potyautasok. A potyautasok kívülől nézik, hogy mi mit teszünk és élvezik az eredményeket. Ebben léptünk már előre, hiszen a szak szervezeti szolgáltatások az elmúlt időszakban jelentősen fejlődtek. Gondoljunk az üdülési szolgáltatásra, a tagkártyára, az MKKSZ

kedvezménykártya és a mobiltelefonkedvezményre. Javasolom, hogy a programba kerüljön bele: *növeljük a szak szervezeti szolgáltatásokat*, mert így könnyebb lesz válaszolni arra a kérdésre, hogy mit ad nekem a szakszervezet. Érződik az előző hozzászólásokból, hogy azon a területen, ahol ezzel jól éltek, ott növekedett is a létszám.

Egy javaslat nem világos számomra: nem értem, miért kell bérarányos nyugdíjmelésért harcolni. Ez igen kockázatos, egyébként 2007-ben nem jártak volna jól a nyugdíjasok. Én inkább azért harcolnék, hogy a nyugdíjak őrizzék meg a reálértéküket, sőt folyamatosan növekedjen a reálértékük és akkor teljesen mindegy, hogy az infláció milyen, illetve a bérek hogyan emelkedtek.

Dr. Németiné Bozsoki Zsuzsa, az MKKSZ alelnöke

A jövőképről beszélünk. Én elképzeltem, hogy 20 év múlva, amikor a jelenlegi stresszes állapotok után megérem a nyugdíj utáni időszakomat, vajon mit fogok mesélni akkor a leendő unokáimnak. Ennek a tükrében bizony én nagyon büszke vagyok arra, hogy az MKKSZ tagja vagyok. Nagyon büszke vagyok az elmúlt csaknem 20 évre, és szeretnék büszke lenni a jövő 20 évre is. A maga várható gyötrelmeivel, kínlódásaival együtt is. A büszkeséget azért szeretném kiemelni, mert — ismerve a szakszervezeti társainkat is, — úgy érzem, nagyon büszkék lehetünk arra, hogy szakmaiságban élen járunk. Nagyon büszkék lehetünk arra, hogy minden csábítás ellenére végig sikerült a pártpolitikától függetlenül működnünk. És nagyon büszkék lehetünk arra, hogy előremutató a szakszervezetünk. Mert élenjár a szakmailag megalapozott javaslatokban, ami példaértékű lehet a többi szakszervezet számára is, természetesen tiszteltben tartva az ő véleményüket, javaslataikat is.

Nagyon jónak tartom a programjavaslatot, mert rövid, ütős és lényegre törő.

Nagyon jó gondolatok vannak benne. Ha jóváhagyja a kongresszus, javasolom, hogy nagy példányszámban sokszorosítva, e-mailen, mindenféle lehetséges formában mihamarabb juttassuk el a tagsági körbe. Sőt még az is nagyon jó lenne, ha mellékelnénk hozzá egy olyan szóróanyagot, ami elmondaná, hogy miért érdemes az MKKSZ-ben tagnak lenni. Érdemes lenne ezt fiatal kollégáink kezébe adni. Azoknak is, akik már tagjaink, és azoknak is, akiket a sorainkba várunk.

Lukács Vera, az MKKSZ Prémiumévesek Tagozatának vezetője

Elszomorító, ami a közigazgatásban a munkavállalókkal történt az utóbbi években. Az érintett lehetett köztisztviselő, vagy közalkalmazott, mindegyiket sújtotta a megszorítás, a létszámleépítés, az állítólagos reformintézkedések sora. Könnyedén megváltak a közszféra rengeteg olyan dolgozójától, akik éveken, évtizeden át több százezer, akár több millió forint feletti képzésben részesültek a jogviszonyuk fennállása alatt, mert teljesíteni kellett a 15-20 %-os létszámleépítést, amit a kormány hatástanulmányok nélkül, blöff számot bedobva valószínűleg meg. Az intézményvezetők — féltve pozíciójukat, — végrehajtották a leépítéseket. Most meg az uniós pénzekből, határozott időre szóló jogviszonnyal töltik fel a korábban leépített álláshe-lyekre a dolgozókat.

A közszférában eltöltött életpálya elismerésének és méltó lezárásának lehetővé tétele, továbbá a közszférán kívüli munka világába való fokozatos távozás megteremtése volt a törvény eredeti célja. Két törvényt kell együttesen alkalmazni: a 2004 évi CXXII-es, illetve az 1992 évi XXIII. Törvény, a Ktv. Az ellentmondás elsősorban a két törvényben megfogalmazott juttatási rendszerben mutatkozik meg. A Ktv 49. pontja a 13. havi juttatással foglalkozik, meghatározva milyen feltételek mellett kaphatják meg a jogvi-

szonyban lévők. Bizonyos nézetek szerint a prémiuméveseknek ez nem jár. Pedig a prémiumévek programban lévők továbbra is közszolgálati jogviszonyban vannak, csak jogviszonyuk határozott időre szól. A Ktv 49.g. §-a a ruházati költségértéítésre jogosultakkal foglalkozik. A prémiuméveseket kihagyták ebből a juttatásból, mondván, hogy ők időarányosan csak 12 órát dolgoznak. Pedig a ruhapénz nem a munkavégzés alapján, hanem a jogviszony alapján jár, a prémiumévek programban lévők jogviszonya pedig megmaradt. A törvény 4 §-a rendelkezik a prémiumévesek juttatásaival, meghatározza, hogy mire jogosultak, milyen százalékban. Mint tudjátok a 13. havi juttatás 1/12-ed részét 2007. júliusától megkapja a köztisztviselő. Mivel nem kapunk 13. havit, mi az 1/12-ed részt sem kapjuk meg. Hogy miért járna a prémiuméveseknek a Ktv szerinti alanyi jogon járó juttatás, a 13. havi és a ruhapénz? Mert a közszolgálati jogviszony nem szűnt meg a prémiumévek programba belépéssel. A szerződés, amit aláírtunk, kinevezési módosítás a közszolgálati jogviszonyban. A bértörvény 4. § 4. pontja a juttatást meghatározza, hogy hány százalékot kell kapni, az 5. szakasz pedig a foglalkoztatási jogviszonyra vonatkozó szabályok, távolléti díj, illetmény, vagy azon alapuló juttatás fizetését írja elő a programban résztvevő számára, visszautalva a 4. bekezdésben meghatározott juttatásra, tehát arra, hogy a 70 %-át kell, hogy megkapja.

A kérdést nem egyformán ítéli meg a Miniszterelnöki Hivatal közszolgálati főosztálya és a Szociális és Munkaügyi Minisztérium jogi főosztálya. A MEH ezt

alanyi jogon járónak minősíti, az SZMM jogi főosztálya ettől eltérő álláspontra helyezkedik. Az SZMM finansziális kihatás miatt érvel a mellett, hogy nem jár a juttatás, de akik korábban, 2006-ban mentek el, ők megkapták január 16-án a 13. havit, méghozzá a 70 %-os juttatás szerint. Sérelmezem, hogy mi, prémiumévesek ebben az előrefinanszírozásban sem részesülünk, pedig a kormány és az egységes közszolgálati sztrájkbizottság közötti megállapodás szerint megilletne bennünket. A köztisztviselői életpálya méltó befejezésére megalkotott prémiumévek program csak személyvesztés. A jogszabály által biztosított juttatásokat félremagyarázott indokkal, költségtakarékosság miatt nem fizetik ki annak ellenére, hogy vannak nyertes munkaügyi perek a 13. havi juttatás vonatkozásában.

Az nem vitatható, hogy inkább a régi illetmény 70 %-ának megfelelő fizetés legyen a juss, mint az utcára kerülés, a munkanélküliség, hiszen tudjuk főleg mi, munkaügyesek, hogy az 50 év feletti korosztályra ritkán van kereslet a munkaerő piacon. Pedig még dolgozhatnánk, mert erőnk, fizikai, szellemi állapotunk még engedné. De a karcsúsítást a politikai akarat miatt véghez kellett vinni. Érzelmilapon ez az önként vállalt, vagy egyéneknél ránk erőltetett prémiumévek programba való belépés amúgy is megviselte az egyént, de takarékosági okok miatt úgy értelmezni egy jogszabályt, hogy ez nem jár, ez egyszerűen megalázó.

Mindezek miatt alakítottuk meg a prémiumévesek tagozatát. Azért volt szükség a tagozatra, mert nem jártak sikerrel az egyéni kezdeményezések, a szociális és munkaügyi miniszterhez írt, államtitkári segítséget kérő levelekben megfogalmazottak teljesítése, elbírálása elmaradt, sőt semmilyen választ nem kaptam elektronikus levélben feltett kérdéseimre sem, ami a törvénnyel ellentétes. *Érdekeink hatékonyabb védelmét keresve hívtuk életre az MKKSZ Prémiumévesek Tagozatát.* Mintegy 2,5 ezren vagyunk prémiumévesek. Szeretnénk együtt megakadályozni, hogy nyugdíjba kerülésünkig

ne nullázódjon le a jövedelmünk, az élet-színvonalunk. A www.mkksz.org.hu honlapon, tehát az MKKSZ honlapon el lehet olvasni erről a részleteket. Ajánlom figyelmetekbe, de kérlek benneteket, ha tudtok olyan személyekről, akik a prémiumévek programban vannak, kérjétek őket, keressenek bennünket, jelentkezési lapot tudunk küldeni. Egyébként a www.kozszolga.hu-ra is feltettem, nyitottam egy fórumot, hogy összefogva, egységben erősebbek legyünk.

Michalovits Ervin, az MKKSZ Nyugdíjas Tanácsának elnöke

A nyugdíjemelés módszeréről elhangzottakra szeretnék néhány gondolattal reagálni. Az MKKSZ Országos Nyugdíjas Tanácsának, de a SZEF Nyugdíjas Választmányának és a Nyugdíjasok Országos Képviselőtársaságának is régóta álláspontja, hogy ha lehet, térjünk vissza arra az időszakra, amikor a keresetet követő nyugdíjemelési módszert alkalmazva együtt sírtunk, együtt neveltünk az aktívakkal. Szakértőink, nyugdíjas érdekvédő szakértőink kimutatták, hogy ez a jelenlegi rendszer is értékvesztő módszer. Ezt a svájciak valamikor azért vezették be, mert elszaladtak volna a nyugdíjak a bérektől. De a mai Magyarországon nem tartunk itt. Nagyon jól tudjuk, hogy a nyugdíjak a bérekhez viszonyított arányban így is mindig lemaradásban vannak.

Az MKKSZ Nyugdíjas Tanácsának javaslatára a programbizottság befogadta a keresetemelést követő megoldást. Nem gondolom, hogy holnap már rendeződik ez az ügy. De azt is el tudnánk képzelni, hogy elmozdulna a svájci módszer számítási aránya. A nyugdíjemelés mértékének megállapításában jelenleg 50-50 % az infláció és a béremelkedés aránya. Átmeneti megoldás lehetne, ha a béarány mondjuk, 70-re nőne, az infláció pedig 30 % lenne és fokozatosan közelítené a béremelés 100 %-át. Tisztelettel kérem, hogy a kongresszus nyugdíjasaink érdekében ezt a megoldást támogassa.

Fotó: Durus Máté

Fehér József válasza a vitában elhangzottakra

A felszólalásokat hallgatva nagyon-nagyon jól éreztem magam, — remélem, nem egyedül voltam ezzel az érzéssel, — mert megmondom őszintén, benne volt a levegőben, hogy ma itt panasznapp lesz. Ugyanis lett volna okotok, lett volna okunk panaszkodni. Talán a főtitkári referátum sem volt nagyon optimista indíttatás, hiszen azt mondtam, hogy a legrosszabb négy év van mögöttünk. De én azt hiszem, hogy ez a kongresszus egyfajta hangulati üzenet azoknak, akik 2004-2008 között megpróbálták elrontani a kedvünket. Az MKKSZ kapott mélyütéseket, majdnem megrendült bele, de itt vagyunk, jókedvvel, magabiztosan és pontosan tudjuk, hogy a jövőben mit fogunk és mit akarunk tenni. Ez nagyon jó érzés, kedves barátaim. Ezt a hangulatot kell továbbvinni, ezt az érzést kell továbbépíteni és biztos, hogy ez meghozza azt, amit a referátum záró gondolatában mondtam: a hiteles képviselést és a sikeres munkát.

A stílusról. Kell-e változtatni valamin? Valamennyien azt mondtátok, hogy nem, mert ez a stílus eredményre vezetett. Pedig van kísértés. Talán a jelenlévők egyike-másika is úgy gondolja, hogy jobban kellett volna radikalizálódni akkor, amikor erre megvoltak a készleteselek, megvoltak az impulzusok. Én azt hiszem, az idő azt igazolja, hogy lehet persze erőteljesen ebben hangot adni a követeléseknek, de az a kiegyensúlyozott, tudatos, következetes kiállás, amit együtt tanúsítottunk, az hoz tekintélyt. Arra figyelnek oda. Hőbörögni, különböző nagyobb-nagyobb akciókat szervezni nem is biztos, hogy sikerül, de azok nem hoznak eredményt. Az eredményt a fáradtságos, az izzadságos, a szakmai alapon történő tárgyalások, a meggyőzés, a másik félnek a meggyőzése, az a képesség, hogy bele tudom-e élni magamat a másik helyzetébe. Csak ezek hoznak megoldásokat. Tehát igenis a stílus, ha szabad így mondani szabadalmaztatjuk majd az MKKSZ stílus legyen a jövőben is a mi munkánknak a vezérlő elve.

A tartalomról. Itt a program. Mindenki azt mondta, hogy ez reális, rövid, ütős program. Csak úgy mellékesen jegyzem meg, olvasható az MKKSZ honlapján, tehát a terjesztését már elkezdtek, de egyetértek azzal, hogy egy picit lehet zanzásítani, egy piacit lehet még egyszerűbb nyelvezetre lefordítani és bizony így van Zsuzsa, csináljunk belőle olyan szórólapot, amely megszólítja azokat, akik talán csak az érdektelenség okán nincsenek itt közöttünk. Kell, hogy legyen képességünk arra, hogy megszólítsuk azokat, akik többé-kevésbé egyetértenek velünk, csak valamiért nincsenek közöttünk.

A módszerről. Sok minden elhangzott itt és engedjék meg, hogy most ne térjek ki részletekre. Nagyon sok mindent kipróbáltunk és nagyon sok minden időlegesen, vagy részlegesen sikertelenséget hozott. De az, amit mi idestova 20 éve követünk, összességében igenis azt jelzi, hogy —talán Boros Erzsike, a Programszerkesztő Bizottság vezetője fogalmazta meg, — szakma, szakmapolitika, szakmai tartalom nélkül nincs eredményes érdekképviselés. Tudnunk kell érezni azt a szakmai közeget, azt a szakmai feladatot, amellyel kapcsolatban mi ér-

dekképviselést végzünk. Ahogy a miniszter jelenlétében is mondtam, *a mi alapállásunk természetesen a munkavállalói nézőpontú alapállás.* De nem lehetünk csak és kizárólagosan érdekképviselők. Szakembereknek is kell lennünk. Azt hiszem, nem öndicséret, ha megerősítjük azt, amit külső-belső hozzászólóink egyaránt mondtak: *az MKKSZ erőssége a szakmaiság.* Ezt a fajta hozzáállást meg kell tudnunk őrizni.

Megmondom őszintén, volt bennem egy kis szorongás, hogy a javaslatok, kezdeményezéseink nem túl közigazgatás-centrikusak-e. Nem beszéltünk a szociális, egészségügyi területről, nem beszéltünk más közalkalmazotti területekről. Természetesen mi egy MKKSZ egységben, sőt azt is megkockáztattam, *volt közalkalmazotti nagyegységben is merünk gondolkodni.* Ezek kiragadott példák voltak, inkább frusztrációk, mintsem bizonyítékok, igenis vannak szakmai javaslatok azokra a területekre, ahol a közintézmények működnek és ahol a mi közalkalmazottaink dolgoznak.

A szervezetről. Azt mondom, minden szép... Hittel és meggyőződéssel állítom, sőt bizonyítani is tudom, hogy *leértünk a gödör aljára.* Ez ebben a pillanatban nem annyira vigasztaló, de *innen csak felfelé van út, lefelé már nincsen.* Ugye tudunk közösen hitet tenni amellest, hogy ez az MKKSZ visszahozza azt a több ezer tagot és megcélozza azt a még sokkal több ezer tagot, aki most kívül van és *az MKKSZ visszatér régi önmagához és nemcsak a legnagyobb közigazgatási, hanem adott esetben a SZEF-en belül a legnagyobb közszolgálati szakszervezet lesz.* Ez ügyben persze nem arra számítottunk, hogy a most nálunk nagyobb szakszervezetek meggyengülnek, hanem arra, hogy végre valahára el tudjuk érni, meg tudjuk értetni önmagunkkal, másokkal, hogy a közszolgálatot, vagy közhatalmi szférát egy erős, nagy szakszervezet eredményesebben, hitelesebben, olcsóbban is tudná képviselni. Tehát *szervezetépítésben az MKKSZ erősítése a cél.* Nem gondolom, hogy ezt le kell írni, mert ezek többé-kevésbé le vannak írva, de mondja ki a kongresszus, hogy a cél: egy erős, nagy közigazgatási, közszolgálati szakszervezet.

A jövőről. A jövő a fiataloké. Nem állunk olyan nagyon rosszul. Én nem tudom, nem számoltam ki, mint Öreglaki Pista, hogy a küldöttek életkora tekintetében mennyi az átlag. De biztos vagyok benne, hogy bőven 50 alatt van. Tehát mind az MKKSZ tagságát is reprezentáló küldöttek, mind az a kör, amelyben szerveződünk, bizony generációváltás előtt áll. Azt mondtam a miniszter úrnak, hogy a létszámsökkenés azért is fáj, és ostobaság volt a kormány részéről, mert néhány év múlva az a generáció, amely most még itt van — és ma még ez az MKKSZ derékhadja, — bizony bőven 50 fölött van, és el fog menni létszámsökkenés nélkül is. A helyükre jönnek a fiatalok. Hál istennek, hogy jönnek, jöjjenek is a fiatalok. Én bízom abban, hogy amikor majd sok év, 10-20 esztendő múlva, visszagondolunk erre a 2008-as kongresszusra, akkor ezt úgy is lehet majd minősíteni, hogy ez volt

a jövő építésének és a fiatalok tömeges hozzánk hívásának kongresszusa. Ez az MKKSZ megfiatalodásának kongresszusa, hisz az alapításunk óta eltelt csaknem 20 év lehetővé teszi, hogy most már jöjjenek a tőlünk sokkal fiatalabbak.

Kedves Barátaim, kedves kolléganők, kedves vendégeink!

Nagyon köszönöm a biztató szavakat. Mondtam a kollégáknak — és ez a jelek szerint nem volt sikertelen, — hogy a kritikai megjegyzéseket mondjátok el az OV ülésen, a dicséret ráér a kongresszuson is. Úgy tűnik, hogy ez többékevésbé megvalósult. De félretéve a humort, azt hiszem, a dicséret Önöknek, Nektek és az egész MKKSZ csapatnak szól. Annak a még mindig több mint húszezer MKKSZ-tag aktív munkavállalónak, aki valóban megtisztelt bennünket hűségével és ragaszkodásával. Ez adjon nekünk erőt, optimizmust arra, hogy az a program, amit bízom benne, hogy közfelkiáltással tudunk elfogadni, nem írott malaszt lesz, nemcsak a sikerességben, hanem az eredményességben is mindenkinek példát mutat.

Még egyszer mindenkinek köszönöm az együttműködést. Köszönöm a hozzászólók színvonalas gondolatait, javaslata-

it, burkolt kritikai megjegyzéseit, hangulatjavító kis történeteit. Én azt hiszem, hogy egy tanácskozásnak, adott esetben legalább olyan fontos a hangulata, mint a tartalma. Én ma eddig úgy éreztem itt magam, hogy ez nagyon színvonalas, tartalmas, igen-igen magvas mondanivalójú tanácskozás és nem mellékesen jó hangulatú együttlét. Köszönöm mindenkinek.

A főtítkári összefoglalót követő szavazáson a kongresszus ellenszavazat és tartózkodás nélkül, egyhangúlag fogadta el az Országos Választmány beszámolóját és ahhoz kapcsolódóan a beszámoló mellékleteit, majd a Pénzügyi Ellenőrző Bizottság jelentését, s ugyanígy az MKKSZ 2008-2012 időszakra szóló programját

Végül a kongresszus zárt ülésen jelölte és választotta meg az MKKSZ tisztségviselőit és a testületi tagokat, akiknek a fotótablója a 28. oldalon látható.

Fehér József zárószavai

Tisztelt Kongresszus, kedves barátaim, kedves kollégák!

Végehez közeledik egy nagyon hosszú nap és befejezünk egy nagyon hosszú munkaszakaszt, amelyet tavaly szeptemberben kezdtünk el. Azt hiszem, minden okunk megvan arra, hogy elégedettek legyünk ezzel a több mint fél éves munkával. Az előbbieken azt mondtam, hogy ez a kongresszus majd talán úgy vonul be az MKKSZ történetébe, mint a megújulás, a fiatalok megjelenésének kongresszusa és mit ad Isten, a választás eredménye is azt mutatja, hogy ez nem teljesen megalapozatlan.

Nagyon örülök annak, hogy az MKKSZ méltóságához, komolyságához illően a kongresszus egy menetben választotta meg mindazokat, akikre a voksolás adott esetben több menetben is történhetett volna. Ez azt jelzi, hogy jó munkát végeztek az alapszervezetek, a megyei szervezetek, az OSZT-k amikor jelöltek és a jelölést előkészítő bizottság megfelelő előkészítője volt a személyi választásoknak. Köszönet érte mindenkinek és köszönet érte a kongresszusnak, hogy ilyen méltósággal és ilyen színvonalon történt a választás lebonyolítása. Bízom benne, hogy senki nem tekinti semmiféle kötelező köz-

helynek, ha azt mondom, hogy *nincs vesztese a választásnak*. Természetes dolog, hogy vannak, akik bekerültek a testületbe újként, és vannak, akik most nem kerültek be. Nem valamiféle vigasztalásként, hanem Őszinte szándékkal mondom: *mindenkire számítunk*. Nem vagyunk olyan sokan, hogy lemondhatnánk tette kész társaink aktivitásáról. Önmagában is rang, hogy valakit jelöltek szakszervezetünk valamelyik országos tiszttségére. Kérem mindazokat, akiket most nem sorolhatunk az alelnökök, vagy az elnökségi tagok közé, ne érezzék, hogy vesztiesen kell elhagyniuk a kongresszus helyszínét. Biztos, hogy találunk egymás számára olyan feladatot, amelyet illetően kölcsönös az akarat, a megbízatás méltó a felkészültséghez, a tudáshoz, a tapasztalathoz.

Örülök annak is, hogy lényegében kevésbé ismert, de saját területükön elismert új kollégák, kolléganők kaphattak bizalmat. Biztos vagyok abban, hogy rövid időn belül megmutatják oroszlánkörmeiket. Tehát gratulálok mindenkinek, aki ma itt jelölt volt, s külön azoknak, akikkel együttesen fogunk dolgozni, akikkel megoszthatjuk a következő négy év testületi munkájának felelősségét.

Engedjétek meg, hogy egy kis személyes vallomással zárjam ezt az öt percet. Nem volt alkalmam, hogy még a jelölés előtt elmondjam: nagyon-nagyon büszke vagyok arra, és jólesik, hogy ismételten bizalmat kaptam. 16 év után. Ha az egészségem is és a feltevételek is úgy alakulnak, akkor 2012-ben lesz 20 éve, hogy ezt a munkát végzem. Ez önmagában is fontos mérőföldkő. De itt most tisztelettel bejelentem: 2008 és 2012 között mindent megteszek annak érdekében, hogy négy év múlva úgy állhassak az akkori kongresszus elé, hogy itt vannak a fiatalok és itt vannak az utódok. Tehát részemről ez a ciklus nagyon fontos lesz, természetesen annak minden felelősségével és minden szépségével együtt, de a legfontosabb, hogy megtaláljuk a jövő új főtítkárait, a jövő új MKKSZ vezetőit. Én ezzel a mondatmal MKKSZ főtítkárként belépek a 17. évbe. Biztos vagyok abban, hogy lesz lehetőségünk arra, hogy ebből a körből feltüzeljük azokat a fiatal tehetségeket, akik máris itt vannak és 2012-ben új vezetése, de mindenkinek előtt új főtítkára legyen majd ennek a kongresszusnak. Köszönöm a bizalmat.

Ezért érdemes kiállnunk!

Az MKKSZ legfontosabb törekvései a 2008-2012-es években

(A VIII. Kongresszuson elfogadott programból)

A Magyar Köztisztviselők és Közalkalmazottak Szakszervezetének (MKKSZ) a 2008-2012 évekre szóló programja az érdekképviselési munkában kiemelten fontosnak tartja a közszolgáltatások megkezdett átalakításával, a közszolgálati foglalkoztatás-politikával és a közszolgálatban foglalkoztatottak bér- és kereseti viszonyaival kapcsolatos ügyeket.

1. Az államreformról és a közszolgáltatások átalakításáról az MKKSZ változatlan álláspontja, hogy *elkerülhetetlen az állami szerepvállalás egyértelmű és hosszabb távra érvényes meghatározása*. Ez az előfeltétele a költségvetési intézményrendszer biztonságos, társadalmilag hasznos és ésszerű működésének. A szakszervezet azt várja a kormánytól, hogy ne elsősorban a versenyszféra meghatározó képviselőnek követeléseit alapul véve határozzon a közszolgálat létszámügyeiről és szervezeti átalakításáról. A munkáltatói szövetségek nyomására végrehajtott fűnyíró elvű létszámcsökkentések miatt egyre szűkül a közhivatali ügyintézés, a hatósági jogalkalmazás kapacitása, miközben a társadalmi lét számos területén erősödnek az értékzavarok, nő a deviancia, romlik az állampolgári fegyelem. Az MKKSZ elvárja a kormánytól, hogy tegyen eleget deregulációs kötelezettségének, mert *nincs érzékelhető eredménye az ígért változtatásoknak*. Nem jelentek meg az ügyintézés egyszerűsítő, az ügyfél terheit könnyítő eljárési formák és módszerek.

A *közszolgálati jogállási törvények* tervezett átalakításával kapcsolatban a program kockázatosnak tartja, hogy a kormány mindezt a nagymértékű átszervezések, létszámmozgások, munkahely- és munkakörváltások időszakában kívánja végrehajtani. A versenyszférában szokásos – ott akár jól működő – humánpolitikai módszerek alkalmazása a közszolgálatban bizonytalanságot, zavarokat okozhat. A szakszervezet határozottan tiltakozik az ellen, hogy több ilyen szándék az érdekegyeztetést kikerülve jutott el a jogszabály-előkészítés különböző szakaszaiba. Ezért az MKKSZ újragondolandónak és bővítenedőnek tartja a köztisztviselői és a közalkalmazotti törvény, valamint a Munka Törvénykönyve szabályaiban a *közszolgálati érdekegyeztetési rendszer* hatékonyságának növelését, feladat- és hatásköri szabályait. Szabályozottabbá kell tenni a *tárca-szintű érdekegyeztető fórumok* tervszerűségét, rendszerességét is.

2. A közszolgálati foglalkoztatás-politikában az MKKSZ számára elérendő cél, hogy a kormány vegye tudomásul: a költségvetési intézményekben, a közszolgáltatást nyújtó munkahelyeken *nincs túlfoglalkoztatás*. A feladatok jelenlegi szerkezete és mennyisége mellett nincs létszámtartalék, sőt egyes ágazatokban országosan egyenlőtlen mértékben tartós túlterhelés és létszámhiány van. Ezért az MKKSZ továbbra is határozottan fellép minden olyan kormányzati vagy munkáltatói szándékkal szemben, amely a feladatok változatlanul hagyása mellett a kizárólag pénzügyi szemléletű létszámcsökkentésre alapozza a költségvetési kiadások mérséklését, és a feladatoktól függetlenül a szerkezeti átalakításokat. A 2008-2012 közötti években az MKKSZ érdekképviselési politikájában meghatározó szerepet kell kapnia a *közszolgálati foglalkoztatás stabilitásának*, és hosszabb távú biztonsága megteremtésének.

A program követeli a törvényes munkaidő betartását a közszolgálati munkahelyeken, az indokolatlan létszámcsökkentésekből adódó *rendszeres és ingyenes túlmunka* megszüntetését. Tarthatatlan, hogy az állam, mint munkáltató törvénysértő módon jár el. Minden szervezet létszámát úgy kell meghatározni, hogy a szabadságok kiadása a jogszabályi előírásoknak megfelelő legyen.

3. A közszolgálati bérek, keresetek ügyében a program abból a tényből indul ki, hogy a magyar közszolgálatban dolgozók munkajövedelme nagyobb arányban marad el az EU kereseti átlagától, mint a magyar gazdaság teljesítménye az európai gazdaság teljesítményétől. Ezért az MKKSZ továbbra is kezdeményezője egy olyan *bérfelzárkóztatási programnak*, amely az uniós bérek átlagához közelítést célozza meg, és kiinduló pontja lehet az évenkénti bértárgyalásoknak.

Az MKKSZ bérpolitikája két pilléren nyugszik. 1. *Ne ismétlődhessen meg a közszolgálati bérek befagyasztása*. A minimális cél, hogy a keresetek reálértéke ne csökkenjen, a prognosztizált infláció mértékével minden évben automatikusan emelkedjen a közszféra valamennyi munkavállalójának bére. 2. A tárgyévi (tervezett) GDP növekedés minimum 50 százalékkal emelkedjen a reálkereset a közszférában.

A szakszervezet alapkövetelménynek, megtartandó és folyamatosan megújuló értéknek tekinti a közszolgálati életpálya-rendszereket. Az *életpálya bérrendszereknek* törvényi szinten kell garantálniuk a közszolgálatban eltöltött idővel arányosan növekvő jövedelmeket, díjazni a feladatok ellátásához szükséges képzettséget és szakmai tapasztalatot.

A *teljesítményelv* alkalmazását a közszolgálatban csak *kiegészítő jelleggel* fogadja el az MKKSZ. Ezt is csak akkor, ha a munkatelés ellenőrizhető mérésen alapul és biztosított a munkáltatói döntések érdekképviselési kontrollja. Fenn tartja az MKKSZ azt a követelését is, hogy a *béren kívüli ellátások és juttatások* egységes rendszere és azonos aránya valósuljon meg a *közszolgálat minden ágában*.

A program fontos eleme az a követelés is, hogy a közszolgálati jogviszonyból önhibájukon kívül *kiszervezett*, de változatlanul közszolgáltatást végző munkavállalók bére és egyéb juttatása — azonos feladatellátás esetén — *ne legyen kevesebb a közszolgálati jogviszonyban foglalkoztatottak javadalmazásánál*.

Az MKKSZ Elnöksége

Árva János
az MKKSZ elnöke

Fehér József
az MKKSZ főtitkára

Alelnökök:

Boros Péterné

Dr. Németiné Bozsoki
Zsuzsa

Kovács György

Gozman Józsefné

Lautner Péter

Elnökségi tagok:

Csonka Béla

Ludmann Lajos

Dr. Marosi János

Hetényi Ferencné

Dr. Dobóczy Károly

Tóthné Merth
Bernadette

Pápai Erzsébet

Kosztolányi György

Pénzügyi Ellenőrző Bizottság

Tornyi Lajosné
a PEB elnöke

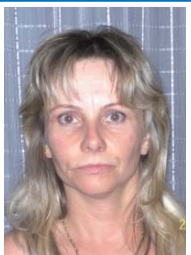
Andona
Sándorné

Buszlauer
Ferencné

Deák
Sándorné

Jeszenczki
Eleonóra

Lukács Vera

Mészáros
Melinda